

Publicatieblad

van de Europese Unie

C 148

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

62e jaargang

29 april 2019

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2019/C 148/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2019/C 148/02	Zaak C-420/16 P: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2019 — Balázs-Árpád Izsák, Attila Dabis/Europese Commissie, Hongarije, Helleense Republiek, Roemenië, Slowaakse Republiek (Hogere voorziening — Institutioneel recht — Burgerinitiatief — Verordening (EU) nr. 211/2011 — Registratie van het voorstel voor een burgerinitiatief — Artikel 4, lid 2, onder b) — Voorwaarde dat het voorstel niet zichtbaar buiten het kader valt van de bevoegdheden van de Europese Commissie om een voorstel in te dienen voor een rechtshandeling ter uitvoering van de Verdragen — Bewijslast — Economische, sociale en territoriale samenhang — Artikel 174 VWEU — Burgerinitiatief „Cohesiebeleid voor de gelijkheid van de regio's en het behoud van de regionale culturen” — Aanvraag tot registratie — Weigering door de Commissie)	2
---------------	---	---

NL

2019/C 148/03	Zaak C-349/17: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 5 maart 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tallinna Ringkonnakohus — Estland) — Eesti Pagar AS/Ettevõtluse Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium (Prejudiciële verwijzing — Staatssteun — Verordening (EG) nr. 800/2008 (Algemene groepsvrijstellingsverordening) — Artikel 8, lid 2 — Steun die een stimulerend effect heeft — Begrip, begin van de werkzaamheden aan het project' — Bevoegdheden van de nationale autoriteiten — Onrechtmatige steun — Geen besluit van de Europese Commissie of geen beslissing van een nationale rechterlijke instantie — Verplichting voor nationale autoriteiten om onrechtmatige steun op eigen initiatief terug te vorderen — Rechtsgrondslag — Artikel 108, lid 3, VWEU — Algemeen Unierechtelijk beginsel van bescherming van gewettigd vertrouwen — Besluit van een bevoegde nationale autoriteit waarbij steun wordt toegekend met toepassing van verordening nr. 800/2008 — Kennis van omstandigheden waardoor de steunaanvraag niet in aanmerking kan worden genomen — Wekken van gewettigd vertrouwen — Geen — Verjaring — Uit een structuurfonds medegefinancierde steun — Toepasselijke regeling — Verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 — Nationale regeling — Rente — Verplichting om rente te vorderen — Rechtsgrondslag — Artikel 108, lid 3, VWEU — Toepasselijke regeling — Nationale regeling — Doeltreffendheidsbeginsel)	3
2019/C 148/04	Zaak C-643/17: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 7 maart 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supremo Tribunal Administrativo — Portugal) — Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, voorheen GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda/Fazenda Pública („Prejudiciële verwijzing — Douane-unie — Verordening (EEG) nr. 2913/92 — Artikel 37 — Communautair douanewetboek — Verordening (EEG) nr. 2454/93 — Artikel 313 — Douanestatus van goederen — Vermoeden van het communautaire karakter van goederen”)	4
2019/C 148/05	Zaak C-693/17 P: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 6 maart 2019 — BMB sp. z o.o./Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Ferrero SpA (Hogere voorziening — Gemeenschapsmodel — Verordening (EG) nr. 6/2002 — Artikel 25, lid 1, onder e) — Nietigheidsprocedure — Model dat een doosje voor snoepgoed weergeeft — Nietigheidsverklaring)	5
2019/C 148/06	Zaak C-728/17 P: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2019 — Europese Commissie/Alain Laurent Brouillard (Hogere voorziening — Openbare dienst — Aanwerving — Vergelijkend onderzoek — Toelatingsvoorwaarden voor deelneming — Vereiste diploma's en onderwijsniveau — Algemeen vergelijkend onderzoek EPSO/AD/306/15 — Preselectie van kandidaten op basis van dossier — Onderwijsniveau dat overeenkomt met een volledige juridische opleiding aan een Belgische, een Franse of een Luxemburgse universiteit — Diploma master 2 in recht, economie, beleid, vermelding privaatrecht, specialiteit jurist-vertaler — Afgifte na een „bevestiging van de verworven ervaring” — Afwijzing van de sollicitatie)	6
2019/C 148/07	Zaak C-392/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 13 juni 2018 door Mauro Bettani tegen de beschikking van het Gerecht (Zesde kamer) van 24 april 2018 in zaak T-80/18, Bettani/Commissie	6
2019/C 148/08	Zaak C-757/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2018 door M-Sanz Kereskedelmi, Termelő és Szolgáltató Kft. (M-Sanz Kft.) tegen de beschikking van het Gerecht (Zevende kamer) van 28 september 2018 in zaak T-709/17, M-Sanz/Commissie	7
2019/C 148/09	Zaak C-809/18 P: Hogere voorziening, ingesteld op 20 december 2018 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 15 oktober 2018 in zaak T-7/17, John Mills/EUIPO	8
2019/C 148/10	Zaak C-818/18 P: Hogere voorziening, ingesteld op 21 december 2018 door The Yokohama Rubber Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 24 oktober 2018 in zaak T-447/16: Pirelli Tyre/EUIPO	9
2019/C 148/11	Zaak C-825/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 28 december 2018 door Mamas and Papas Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 23 oktober 2018 in zaak T-672/17, Mamas and Papas/EUIPO	11
2019/C 148/12	Zaak C-6/19 P: Hogere voorziening, ingesteld op 4 januari 2019 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 24 oktober 2018 in zaak T-447/16, Pirelli Tyre/EUIPO	12

2019/C 148/13	Zaak C-13/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Provincial de Zaragoza (Spanje) op 9 januari 2019 — Ibercaja Banco, S.A./TJ en UK	13
2019/C 148/14	Zaak C-48/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 25 januari 2019 — X-GmbH/Finanzamt Z.	14
2019/C 148/15	Zaak C-56/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 25 januari 2019 door RFA International, LP tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 15 november 2018 in zaak T-113/15, RFA International/Commissie	15
2019/C 148/16	Zaak C-57/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 25 januari 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 15 november 2018 in zaak T-793/14, Tempus Energy en Tempus Energy Technology/Commissie	16
2019/C 148/17	Zaak C-74/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18 (Portugal) op 31 januari 2019 — LE/Transportes Aéreos Portugueses, SA ...	18
2019/C 148/18	Zaak C-80/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litouwen) op 4 februari 2019 — E.E.	18
2019/C 148/19	Zaak C-105/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Monomeles Protodikeio Serron (Griekenland) op 8 februari 2019 — WP/Trapeza Peiraios AE.	20
2019/C 148/20	Zaak C-113/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour administrative (Luxemburg) op 12 februari 2019 — Luxaviation SA/Ministre de l'Environnement	21
2019/C 148/21	Zaak C-117/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litouwen) op 15 februari 2019 — AB Linas Agro/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	22
2019/C 148/22	Zaak C-130/19: Beroep ingesteld op 15 februari 2019 — Europese Rekenkamer/Karel Pinxten	23
2019/C 148/23	Zaak C-144/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 20 februari 2019 door Lupin Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-680/14, Lupin/Commissie	24
2019/C 148/24	Zaak C-145/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 20 februari 2019 door Mohamed Hosni Elsayed Mubarak tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 december 2018 in zaak T-358/17, Mubarak/Raad	26
2019/C 148/25	Zaak C-146/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië) op 21 februari 2019 — SCT, d.d., in faillissement/Republiek Slovenië	27
2019/C 148/26	Zaak C-149/19: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Okresný súd Bratislava V (Slowakije) op 22 februari 2019 — Strafzaak tegen R.B.	28
2019/C 148/27	Zaak C-151/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-684/14, Krka/Commissie	29
2019/C 148/28	Zaak C-161/19: Beroep ingesteld op 22 februari 2019 — Europese Commissie/Republiek Oostenrijk	30

2019/C 148/29	Zaak C-164/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Niche Generics Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-701/14, Niche Generics/Commissie.	31
2019/C 148/30	Zaak C-165/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Slovak Telekom, a.s. tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer — uitgebreid) van 13 december 2018 in zaak T-851/14, Slovak Telekom/Commissie.	32
2019/C 148/31	Zaak C-166/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Unichem Laboratories Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-705/14, Unichem Laboratories/Commissie.	33
2019/C 148/32	Zaak C-173/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Scandlines Danmark ApS en Scandlines Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-890/16, Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie.	34
2019/C 148/33	Zaak C-174/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Scandlines Denmark ApS en Scandlines Deutschland GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-630/15, Scandlines Denmark en Scandlines Deutschland/Commissie.	35
2019/C 148/34	Zaak C-175/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Stena Line Scandinavia AB tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-631/15, Stena Line Scandinavia/Commissie.	37
2019/C 148/35	Zaak C-183/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Fruits de Ponent, S.C.C.L. tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-290/16, Fruits de Ponent/Commissie.	38

Gerecht

2019/C 148/36	Zaak T-716/14: Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Tweedale/EFSA („Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten in verband met toxiciteitsstudies die zijn verricht in het kader van de verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof glyfosaat — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering ter bescherming van de commerciële belangen — Hoger openbaar belang — Verordening (EG) nr. 1367/2006 — Begrip „informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu”)	40
2019/C 148/37	Zaak T-135/15: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Italië/Commissie („ELGF — Van financiering uitgesloten uitgaven — Uitgaven verricht door Italië — Tijdelijke regeling voor de herstructurering van de suikerindustrie — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Verordening (EG) nr. 1290/2005 — Termijn van 24 maanden — Begrip „meerjarige maatregel” — Voorwaarden voor de toekenning van herstructureringssteun — Begrip „productie-installatie” — Kwalificaties van silos — Begrip „volledige ontmanteling” — Bijlage 2 bij document VI/5330/97 — Moeilijkheden bij de uitlegging van de Unieregeling — Loyale samenwerking — Gewettigd vertrouwen — Ne bis in idem — Slachtpremies — Voorlichtings- en afzetbevorderingsacties betreffende landbouwproducten — Laattijdige betalingen — Bewijs van het bestaan van bijzondere omstandigheden het beheer — Gelijke behandeling — Onjuiste vertaling in een van de taalversies van een Unieverordening — Toerekenbaarheid van de financiële correctie aan de lidstaat”)	41
2019/C 148/38	Zaak T-139/15: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Hongarije/Commissie („EOGFL, afdeling Garantie — ELGF — Suiker — Tijdelijke regeling voor herstructurering van de suikerindustrie in de Europese Gemeenschap — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Uitgaven die van financiering zijn uitgesloten — Uitgaven gedaan door Hongarije — Voorwaarden voor de toekenning van steun voor volledige of gedeeltelijke ontmanteling — Begrip „productie-installaties” — Beoordeling van het gebruik van silo's op de datum van indiening van de steunaanvraag — Begrip „volledige ontmanteling” — Bijlage 2 bij document VI/5330/97 — Moeilijkheden bij de uitlegging van de Unieregeling — Loyale samenwerking”)	42

2019/C 148/39	Zaak T-156/15: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Frankrijk/Commissie („ELGF en Elfpo — Uitgaven die van financiering zijn uitgesloten — Uitgaven gedaan door Frankrijk — Regeling inzake oppervlaktegebonden steun — Procedurele waarborgen — Verordening (EG) nr. 885/2006 — Begrip „blijvend grasland” — Verordening (EG) nr. 1120/2009 — Nationaal controlesysteem op basis van een niet-conforme definitie van voederareaal — Uitsluiting van alle uitgaven — Evenredigheid — Programma voor plattelandsontwikkeling in continentaal Frankrijk — Maatregelen ter ondersteuning van plattelandsontwikkeling — Gebieden met natuurlijke belemmeringen — Verordening (EG) nr. 1975/2006 — Verordening (EU) nr. 65/2011 — Forfaitaire financiële correctie — Controles ter plaatse — Beweidingscriteria — Tellen van de dieren — Tijdelijke regeling voor herstructurering van de suikerindustrie — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Voorwaarden voor toekenning van herstructureringssteun — Begrip „productie-installatie” — Beoordeling van het gebruik van silo's op de datum van indiening van de steunaanvraag — Begrip „totale ontmanteling” — Evenredigheid — Gelijke behandeling — Bijlage 2 bij document VI/5330/97”).....	43
2019/C 148/40	Zaak T-730/16: Arrest van het Gerecht van 13 maart 2019 — Espírito Santo Financial Group/ECB („Toegang tot documenten — Besluit 2004/258/EG — Documenten inzake het besluit van de ECB van 1 augustus 2014 betreffende Banco Espírito Santo, SA — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering betreffende de vertrouwelijkheid van de beraadslagingen van de besluitvormende organen van de ECB — Uitzondering betreffende het financiële, monetaire of economische beleid van de Unie of van een lidstaat — Uitzondering betreffende de stabiliteit van het financiële stelsel in de Unie of in een lidstaat — Uitzondering betreffende de bescherming van commerciële belangen — Uitzondering betreffende documenten voor intern gebruik — Motiveringsplicht”)	44
2019/C 148/41	Zaak T-799/16: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Xiaomi/EUIPO — Dudingens Develops (MI) („Uniemerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor een Uniebeeldmerk MI — Ouder Uniebeeldmerk MI — Relatieve weigeringsgrond — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001] — Motiveringsplicht — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009 (thans artikel 94 van verordening 2017/1001”)	45
2019/C 148/42	Zaak T-837/16: Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Zweden/Commissie („REACH — Besluit van de Commissie houdende verlening van een autorisatie voor het gebruik van loodsulfochromaat geel en loodchromaatmolybdaatsulfaat rood — Artikel 60, leden 4 en 5, van verordening (EG) nr. 1907/2006 — Onderzoek of er geen alternatieven beschikbaar zijn — Onjuiste rechtsopvatting”).....	46
2019/C 148/43	Zaak T-59/17: Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — L/Parlement („Ambtenarenrecht — Geaccrediteerd parlementair medewerker — Opzegging van de overeenkomst — Verbreking van de vertrouwensband — Nevenactiviteiten — Kennelijke beoordelingsfout — Vordering tot schadevergoeding”).....	47
2019/C 148/44	Zaak T-329/17: Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Hautala e.a./EFSA („Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten in verband met carcinogeniteitsstudies die zijn verricht in het kader van de verlenging van de goedkeuring voor de werkzame stof glyfosaat — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering ter bescherming van commerciële belangen — Hoger openbaar belang — Verordening (EG) nr. 1367/2006 — Begrip „informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu”).....	47
2019/C 148/45	Zaak T-446/17: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — TK/Parlement („Openbare dienst — Tijdelijk functionarissen — Wijziging van de toegewezen taken — Begrip tewerkstelling — Oproep voor een onderhoud — Begrip procedure — Beweerd psychisch geweld — Verzoek om bijstand — Aansprakelijkheid — Immateriële schade”).....	48
2019/C 148/46	Zaak T-798/17: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — De Masi en Varoufakis/ECB („Toegang tot documenten — Besluit 2004/258/EG — Document met als titel,Responses to questions concerning the interpretation of Art. 14.4 of the Statute of the ESCB and of the ECB’ — Weigering van toegang — Uitzondering inzake de bescherming van juridisch advies — Uitzondering inzake de bescherming van documenten voor intern gebruik — Hoger openbaar belang”).....	49

2019/C 148/47	Zaak T-26/18: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Frankrijk/Commissie („ELGF en ELFPO — Van de financiering uitgesloten uitgaven — Door Frankrijk verrichte uitgaven — Eenmalige en forfaitaire financiële correcties — Regeling inzake oppervlaktegebonden steun — Systeem voor de identificatie van percelen landbouwgrond — Bepaling van de voor steun in aanmerking komende oppervlakten — Behoud van landbouwgronden in goede landbouw- en milieuconditie — Topografische bijzonderheden — Begraasbare heide („landes et parcours”) — Nationaal controlesysteem vastgesteld op grond van een niet-conforme definitie van de voor steun in aanmerking komende oppervlakten — Evenredigheid — Motiveringsplicht — Conformiteitsgoedkeuring — Meest waarschijnlijke fout — Onjuiste rechtsopvatting”).....	50
2019/C 148/48	Zaak T-106/18: Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Laverana/EUIPO — Agroecopark (VERA GREEN) („Uniemark — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk VERA GREEN — Ouder Uniewoordmerk LAVERA — Relatieve weigeringsgrond — Geen verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001”)	51
2019/C 148/49	Zaak T-297/18: Arrest van het Gerecht van 13 maart 2019 — Wirecard Technologies/EUIPO — Striatum Ventures (supr) („Uniemark — Nietigheidsprocedure — Uniewoordmerk supr — Ouder Benelux-woordmerk Zupr — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Overeenstemming van tekens — Artikel 60, lid 1, onder a), en artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001”)	51
2019/C 148/50	Zaak T-463/18: Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Novartis/EUIPO (SMARTSURFACE) („Uniemark — Aanvraag voor Uniewoordmerk SMARTSURFACE — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b), van verordening 2017/1001”)	52
2019/C 148/51	Zaak T-326/18: Beschikking van het Gerecht van 8 maart 2019 — Herrero Torres/EUIPO — DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES) („Uniemark — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES — Ouder nationaal beeldmerk Carajillo — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening 2017/2001 — Beroep dat kennelijk rechtens ongegrond is”)	53
2019/C 148/52	Zaak T-125/19: Beroep ingesteld op 20 februari 2019 — Clem & Jo Optique/EUIPO — C&A (C&J).....	54
2019/C 148/53	Zaak T-126/19: Beroep ingesteld op 21 februari 2019 — Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji/Commissie.....	54
2019/C 148/54	Zaak T-131/19: Beroep ingesteld op 25 februari 2019 — Oosterbosch/Parlement	55
2019/C 148/55	Zaak T-132/19: Beroep ingesteld op 26 februari 2019 — Ashworth/Parlement.....	56
2019/C 148/56	Zaak T-135/19: Beroep ingesteld op 1 maart 2019 — Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals/EUIPO — Dalmat (LaTV3D).....	58
2019/C 148/57	Zaak T-137/19: Beroep ingesteld op 28 februari 2019 — Souruh/Raad.....	58
2019/C 148/58	Zaak T-138/19: Beroep ingesteld op 14 februari 2019 — WH/EUIPO	59
2019/C 148/59	Zaak T-141/19: Beroep ingesteld op 4 maart 2019 — Sabo e.a./Parlement en Raad	60
2019/C 148/60	Zaak T-142/19: Beroep ingesteld op 1 maart 2019 — Nosio/EUIPO — Passi (PASSIATA).....	60
2019/C 148/61	Zaak T-143/19: Beroep ingesteld op 2 maart 2019 — Solar Ileias Bompaina/Commissie	61
2019/C 148/62	Zaak T-147/19: Beroep ingesteld op 6 maart 2019 Flovax/EUIPO — Dagniaux en Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923).....	62

2019/C 148/63	Zaak T-156/19: Beroep ingesteld op 12 maart 2019 — Koenig & Bauer/EUIPO (we're on it)	63
2019/C 148/64	Zaak T-507/16: Beschikking van het Gerecht van 1 maart 2019 — Baradel e.a./EIF	64
2019/C 148/65	Zaak T-760/18: Beschikking van het Gerecht van 15 februari 2019 — Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO — New York Mercantile Exchange (NYMEX BRENT)	64

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN
DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2019/C 148/01)

Laatste publicatie

PB C 139 van 15.4.2019

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 131 van 8.4.2019

PB C 122 van 1.4.2019

PB C 112 van 25.3.2019

PB C 103 van 18.3.2019

PB C 93 van 11.3.2019

PB C 82 van 4.3.2019

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2019 — Balázs-Árpád Izsák, Attila Dabis/Europese Commissie, Hongarije, Helleense Republiek, Roemenië, Slowaakse Republiek

(Zaak C-420/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Institutioneel recht — Burgerinitiatief — Verordening (EU) nr. 211/2011 — Registratie van het voorstel voor een burgerinitiatief — Artikel 4, lid 2, onder b) — Voorwaarde dat het voorstel niet zichtbaar buiten het kader valt van de bevoegdheden van de Europese Commissie om een voorstel in te dienen voor een rechts-handeling ter uitvoering van de Verdragen — Bewijslast — Economische, sociale en territoriale samenhang — Artikel 174 VWEU — Burgerinitiatief „Cohesiebeleid voor de gelijkheid van de regio's en het behoud van de regionale culturen” — Aanvraag tot registratie — Weigering door de Commissie)

(2019/C 148/02)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Rekwiranten: Balázs-Árpád Izsák, Attila Dabis (vertegenwoordiger: D. Sobor, ügyvéd)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: K. Banks, K. Talabér-Ritz, H. Krämer en B.-R. Killmann, gemachtigden), Hongarije (vertegenwoordiger: M. Z. Fehér, gemachtigde), Helleense Republiek, Roemenië (vertegenwoordigers: R. H. Radu, C. R. Canțăr, C.-M. Florescu, L. Lițu en E. Gane, gemachtigden), Slowaakse Republiek (vertegenwoordiger: B. Ricziová, gemachtigde)

Dictum

- 1) Het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 10 mei 2016, Izsák en Dabis/Commissie (T-529/13, EU:T:2016:282), wordt vernietigd.
- 2) Besluit C(2013) 4975 final van de Commissie van 25 juli 2013 over het verzoek om registratie van het Europees burgerinitiatief „Cohesiebeleid voor de gelijkheid van de regio's en het behoud van de regionale culturen” wordt nietig verklaard.
- 3) De Europese Commissie wordt verwezen in de kosten van de procedure in eerste aanleg en van de procedure in hogere voorziening.
- 4) Hongarije, Roemenië en de Slowaakse Republiek dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 392 van 24.10.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 5 maart 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tallinna Ringkonnakohus — Estland) — Eesti Pagar AS/Ettevõtluse Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Zaak C-349/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Staatssteun — Verordening (EG) nr. 800/2008 (Algemene groepsvrijstellingsverordening) — Artikel 8, lid 2 — Steun die een stimulerend effect heeft — Begrip, begin van de werkzaamheden aan het project — Bevoegdheden van de nationale autoriteiten — Onrechtmatige steun — Geen besluit van de Europese Commissie of geen beslissing van een nationale rechterlijke instantie — Verplichting voor nationale autoriteiten om onrechtmatige steun op eigen initiatief terug te vorderen — Rechtsgrondslag — Artikel 108, lid 3, VWEU — Algemeen Unierechtelijk beginsel van bescherming van gewettigd vertrouwen — Besluit van een bevoegde nationale autoriteit waarbij steun wordt toegekend met toepassing van verordening nr. 800/2008 — Kennis van omstandigheden waardoor de steunaanvraag niet in aanmerking kan worden genomen — Wekken van gewettigd vertrouwen — Geen — Verjaring — Uit een structuurfonds medegefinancierde steun — Toepasselijke regeling — Verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 — Nationale regeling — Rente — Verplichting om rente te vorderen — Rechtsgrondslag — Artikel 108, lid 3, VWEU — Toepasselijke regeling — Nationale regeling — Doeltreffendheidsbeginsel)

(2019/C 148/03)

Procestaal: Ests

Verwijzende rechter

Tallinna Ringkonnakohus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Eesti Pagar AS

Verwerende partijen: Ettevõtluse Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Dictum

- 1) Artikel 8, lid 2, van verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen [107 en 108 VWEU] met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (algemene groepsvrijstellingsverordening), moet aldus worden uitgelegd dat met de „werkzaamheden aan het project of de activiteit” in de zin van deze bepaling is begonnen op het moment waarop een eerste bestelling van de voor dit project of deze activiteit bestemde uitrusting is geplaatst doordat vóór de indiening van de steunaanvraag een onvoorwaardelijke en juridisch bindende toezegging is gedaan, ongeacht de mogelijke kosten om van deze toezegging terug te komen.
- 2) Artikel 108, lid 3, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat de nationale autoriteit krachtens deze bepaling op eigen initiatief moet overgaan tot terugvordering van steun die zij heeft toegekend met toepassing van verordening nr. 800/2008, wanneer zij naderhand vaststelt dat niet was voldaan aan de voorwaarden van deze verordening.
- 3) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat een nationale autoriteit die steun verleent en daarbij ten onrechte verordening nr. 800/2008 toepast, bij de begunstigde van deze steun niet het gewettigde vertrouwen kan wekken dat die steun rechtmatig is.

- 4) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat wanneer een nationale autoriteit steun heeft toegekend uit een structuurfonds en daarbij ten onrechte verordening nr. 800/2008 heeft toegepast, de voor de terugvordering van de onrechtmatige steun geldende verjaringstermijn de in artikel 3, lid 1, van verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 van de Raad van 18 december 1995 betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen bedoelde termijn van vier jaar is indien aan de voorwaarden voor de toepassing van deze verordening is voldaan, dan wel, indien aan deze voorwaarden niet is voldaan, de in het toepasselijke nationale recht vastgestelde termijn.
- 5) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat een nationale autoriteit die op eigen initiatief steun terugvordert die zij ten onrechte heeft verleend met toepassing van verordening nr. 800/2008, van de begunstigde van deze steun rente dient te vorderen overeenkomstig de regels van het toepasselijke nationale recht. In dit verband vereist artikel 108, lid 3, VWEU dat door deze regels kan worden gewaarborgd dat de onrechtmatige steun volledig wordt teruggevorderd, hetgeen onder meer impliceert dat de begunstigde ervan wordt gelast rente te betalen over de volledige periode gedurende welke hij de betreffende steun heeft ontvangen, tegen een rentevoet die gelijk is aan die welke zou zijn toegepast indien hij het bedrag van die steun tijdens die periode op de markt had moeten lenen.

⁽¹⁾ PB C 269 van 14.8.2017.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 7 maart 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supremo Tribunal Administrativo — Portugal) — Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, voorheen GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda/Fazenda Pública

(Zaak C-643/17) ⁽¹⁾

(„Prejudiciële verwijzing — Douane-unie — Verordening (EEG) nr. 2913/92 — Artikel 37 — Communautair douanewetboek — Verordening (EEG) nr. 2454/93 — Artikel 313 — Douanestatus van goederen — Vermoeden van het communautaire karakter van goederen”)

(2019/C 148/04)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Supremo Tribunal Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, voorheen GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda

Verwerende partij: Fazenda Pública

Dictum

Artikel 313 van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 75/98 van de Commissie van 12 januari 1998, moet aldus worden uitgelegd dat goederen zoals aan de orde in het hoofdgeding, die door in derde landen gevestigde vennootschappen zijn geleverd en gefactureerd aan een in het douanegebied van de Europese Unie gevestigde vennootschap om daar te worden gebruikt, moeten worden beschouwd als goederen die in dat douanegebied zijn binnengebracht in de zin van artikel 37 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 82/97 van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996, en uit dien hoofde onder de uitzondering van artikel 313, lid 2, onder a), van verordening nr. 2454/93, zoals

gewijzigd bij verordening nr. 75/98, vallen, zodat de communautaire status alleen wordt toegekend aan de goederen waarvoor het bewijs is geleverd dat de procedure voor het in het vrije verkeer brengen van goederen in het douanegebied van de Unie is gevolgd.

⁽¹⁾ PB C 52 van 12.2.2018.

Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 6 maart 2019 — BMB sp. z o.o/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Ferrero SpA

(Zaak C-693/17 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Gemeenschapsmodel — Verordening (EG) nr. 6/2002 — Artikel 25, lid 1, onder e) — Nietigheidsprocedure — Model dat een doosje voor snoepgoed weergeeft — Nietigheidsverklaring)

(2019/C 148/05)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: BMB sp. z o.o (vertegenwoordiger: K. Czubkowski, radca prawny)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) (vertegenwoordigers: S. Hanne en D. Walicka, gemachtigden), Ferrero SpA (vertegenwoordiger: M. Kefferpütz, Rechtsanwalt)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) BMB sp. z o.o. wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 142 van 23.4.2018.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 7 maart 2019 — Europese Commissie/Alain Laurent Brouillard**(Zaak C-728/17 P) ⁽¹⁾**

(Hogere voorziening — Openbare dienst — Aanwerving — Vergelijkend onderzoek — Toelatingsvoorwaarden voor deelneming — Vereiste diploma's en onderwijsniveau — Algemeen vergelijkend onderzoek EPSO/AD/306/15 — Preselectie van kandidaten op basis van dossier — Onderwijsniveau dat overeenkomt met een volledige juridische opleiding aan een Belgische, een Franse of een Luxemburgse universiteit — Diploma master 2 in recht, economie, beleid, vermelding privaatrecht, specialiteit jurist-vertaler — Afgifte na een „bevestiging van de verworven ervaring” — Afwijzing van de sollicitatie)

(2019/C 148/06)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Mihaylova en G. Gattinara, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Alain Laurent Brouillard (vertegenwoordiger: H. Brouillard, advocat)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) De Europese Commissie wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 112 van 26.3.2018.

Hogere voorziening ingesteld op 13 juni 2018 door Mauro Bettani tegen de beschikking van het Gerecht (Zesde kamer) van 24 april 2018 in zaak T-80/18, Bettani/Commissie

(Zaak C-392/18 P)

(2019/C 148/07)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirant: Mauro Bettani (vertegenwoordiger: M. Bettani, avvocato)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Bij beschikking van 7 maart 2019 heeft het Hof (Zesde kamer) de hogere voorziening afgewezen en Mauro Bettani verwezen in zijn eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 3 december 2018 door M-Sanz Kereskedelmi, Termelő és Szolgáltató Kft. (M-Sanz Kft.) tegen de beschikking van het Gerecht (Zevende kamer) van 28 september 2018 in zaak T-709/17, M-Sanz/Commissie

(Zaak C-757/18 P)

(2019/C 148/08)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Rekwirante: M-Sanz Kereskedelmi, Termelő és Szolgáltató Kft. (M-Sanz Kft.) (vertegenwoordiger: L. Ravasz, ügyvéd)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Met haar hogere voorziening verzoekt M-Sanz Kft. het Hof:

- de beschikking van het Gerecht (Zevende kamer) van 28 september 2018, M-Sanz/Commissie, T-709/17, te vernietigen, de door verweerster opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid af te wijzen; de vordering in eerste aanleg van rekwirante toe te wijzen door met betrekking tot besluiten SA.29432 [CP 290/2009] en SA.45498 [FC/2016] van de Commissie primair te oordelen, dat in deze besluiten de verenigbaarheid van de staatssteun niet volgens artikel 107, lid 1, VWEU is vastgesteld en subsidiair, dat de litigieuze besluiten in de bij de Fővárosi Törvényszék (rechter voor de agglomeratie Boedapest, Hongarije) aanhangige procedure 23.P.25.843/2016 jegens rekwirante niet als bindende handelingen kunnen worden aangemerkt, zodat zij daardoor niet rechtstreeks en individueel is geraakt, aangezien zij haar vordering tot schadevergoeding heeft gebaseerd op het feit dat de staatssteun in strijd is met artikel 107, lid 1, VWEU en niet met artikel 107, lid 3, VWEU. Indien de litigieuze besluiten in de krachtens artikel 107, lid 1, VWEU ingeleide procedure jegens rekwirante als bindende handelingen moeten worden aangemerkt, verzoekt rekwirante het Hof ook haar vordering in eerste aanleg toe te wijzen en vast te stellen dat de litigieuze besluiten nietig zijn, aangezien de door de Hongaarse autoriteiten verleende steun schending oplevert van artikel 107, lid 1, VWEU (nietigverklaring).
- indien het Hof het niet mogelijk acht om ten gronde uitspraak te doen, de beschikking van het Gerecht te vernietigen en de zaak voor afdoening terug te verwijzen naar het Gerecht.
- indien het Hof uitspraak doet overeenkomstig de in het eerste streepje geformuleerde vorderingen, verweerster te verwijzen in haar eigen kosten in eerste en tweede aanleg.

Middelen en voornaamste argumenten

Schending van artikel 263 VWEU en de vetgedrukte bepalingen en rechtspraak om de volgende redenen:

De door de verzoekende Hongaarse onderneming ingediende klachten liggen aan de basis van de procedures die hebben geleid tot besluiten SA.29432 en SA.45498. De klachten hadden betrekking op onrechtmatige staatssteun en discriminerende behandeling van een groep van entiteiten, waaronder de verzoekende onderneming, aangezien de begunstigde en de gediscrimineerde ondernemingen in Hongarije dezelfde activiteiten uitoefenen, in hetzelfde Hongaarse district zijn gevestigd en gehandicapte werknemers in dienst hebben. Rekwirante voert ook aan dat het bedrag van de onrechtmatige staatssteun buitensporig en illegaal hoog is. Rekwirante betoogt dat de Commissie in deze procedures geen besluiten heeft vastgesteld en zeker geen besluiten met rechtsgevolgen voor rekwirante. In de in het verzoekschrift genoemde Hongaarse procedure (procedure 23.P.25.843/2016 bij de Fővárosi Törvényszék) vordert rekwirante vergoeding van de door de onrechtmatige staatssteun geleden schade, zodat de uitkomst van de onderhavige procedure duidelijk gevolgen zal hebben voor het aldaar te wijzen vonnis. Het is van belang dat handelingen die juridisch gezien geen besluiten van de Commissie zijn, niet bepalend zijn voor het resultaat van de nationale procedure. In deze besluiten is niet tot de slotsom gekomen dat de staatssteun met de interne markt verenigbaar is in de zin van **artikel 107, lid 1, VWEU**. Bijgevolg vormen deze

besluiten geen handelingen die rechtsgevolgen beogen voor rekwirante, zodat rekwirante niet rechtstreeks en individueel wordt geraakt, aangezien zij haar vordering tot schadevergoeding heeft gebaseerd op het feit dat de staatssteun in strijd is met **artikel 107, lid 1, VWEU** en niet op het feit dat deze in strijd is met **artikel 107, lid 3, VWEU**.

Verzoekster stelt dat zij in casu voldoet aan het **criterium dat is neergelegd in het arrest van 15 juli 1963, Plaumann/Commissie (C-25/62, EU:C:1963:17)**. Verzoekster betoogt dat zij heeft aangetoond dat zij „belanghebbende” is in de zin van **artikel 263, vierde alinea, VWEU, artikel 108, lid 2, VWEU en artikel 1, onder h), van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad** ⁽¹⁾, en dat het Hof in het **arrest van 24 mei 2011, Commissie/Kronoply en Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341)**, heeft geoordeeld dat het voor de kwalificatie als concurrent niet noodzakelijk was dat het werkterrein van de ondernemingen identiek was.

Schending van procesrechten (schending van de vetgedrukte bepalingen) om de volgende redenen:

Indien de tabellen in de bijlage en de andere verklaringen voor het Gerecht niet volstonden als bewijs van de hoedanigheid van belanghebbende, had het Gerecht **artikel 83, leden 1 tot en met 3, artikel 88, lid 1, artikel 89, lid 1, artikel 89, lid 2, onder a) tot c), artikel 89, lid 3, onder a) en d), artikel 89, lid 4, en artikel 92, lid 1, van zijn Reglement voor de procesvoering** moeten toepassen, en rekwirante moeten verzoeken om inlichtingen of moeten uitnodigen hierover opmerkingen te maken. Dit is een inbreuk aangezien het Gerecht niet ambtshalve heeft gehandeld. Bovendien wordt in het **rapport Sargentini** — waarin ook de betrokken periode is onderzocht — kritiek geuit op Hongarije in verband met het beginsel van de rechtsstaat, met inbegrip van de rechtsstaat in economische aangelegenheden (zie de paragrafen 12, 13, 22 en 23).

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9).

Hogere voorziening, ingesteld op 20 december 2018 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 15 oktober 2018 in zaak T-7/17, John Mills/EUIPO

(Zaak C-809/18 P)

(2019/C 148/09)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: A. Lukošiušė, gemachtigde)

Andere partijen in de procedure: John Mills Ltd, Jerome Alexander Consulting Corp.

Conclusies

— het bestreden arrest vernietigen;

— John Mills Ltd verwijzen in de kosten van het Bureau.

Middelen en voornaamste argumenten

Schending van artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾

- Het Gerecht heeft artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 onjuist uitgelegd door de werkingssfeer van die bepaling te beperken tot het begrip „gelijkheid” van de tekens en daaraan de betekenis toe te kennen die dit begrip heeft voor de toepassing van artikel 8, lid 1, onder a), van verordening nr. 207/2009.
- Het Gerecht heeft onvoldoende rekening gehouden met het doel van artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 — namelijk voorkomen dat de gemachtigde van de merkhouder misbruik maakt van het merk doordat hij kan profiteren van de kennis en de ervaring die hij tijdens de handelsrelatie met die houder heeft opgedaan, en dus ongerechtvaardigd voordeel kan halen uit de inspanningen en de investeringen die de merkhouder zelf heeft gedaan — en het heeft gekozen voor een betwistbare letterlijke uitlegging. Bij de uitlegging van het Uniemerkenrecht hanteert de Unierechter evenwel consequent een teleologische benadering.
- Een letterlijke uitlegging leidt evenmin tot de slotsom dat artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 enkel van toepassing is op gelijke merken. Het volstaat dus dat de tekens in kwestie met elkaar overeenkomen wat betreft de elementen waardoor het oudere merk in wezen onderscheidend vermogen heeft. Het juiste criterium voor het onderzoek van de conflicterende merken voor de toepassing van artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 is dan ook of in de Uniemerkaanvraag de wezenlijke bestanddelen van het oudere merk op zodanige wijze zijn weergegeven dat duidelijk is dat de aanvrager zich op rechtens niet toelaatbare wijze de rechten van de rechtmatige houder op diens merk toe-eigent. De niet-loyale gemachtigde zou in werkelijkheid in staat zijn om niet alleen elke latere inschrijving van het oudere merk in de Europese Unie door de oorspronkelijke houder te verhinderen, maar ook te beletten dat de principaal op enigerlei wijze van dat merk gebruikmaakt binnen de Europese Unie.

Schending van artikel 36 van het Statuut van het Hof van Justitie

- Het bestreden arrest is tegenstrijdig gemotiveerd, voor zover daarin enerzijds wordt erkend dat tekens gelijk zijn wanneer het ene teken het andere teken zonder wijziging of toevoeging overneemt en anderzijds wordt verklaard dat zij eveneens gelijk zijn wanneer variaties worden aangebracht zonder dat het onderscheidend vermogen wordt gewijzigd (zie punten 38-40 van het bestreden arrest). Een dergelijke redenering is tegenstrijdig omdat hetzelfde begrip „gelijkheid” op verschillende juridische en feitelijke situaties wordt toegepast en ten onrechte op twee verschillende wijzen wordt uitgelegd.
- Het Gerecht heeft niet gemotiveerd waarom de conflicterende merken niet binnen de werkingssfeer van artikel 8, lid 3, van verordening nr. 207/2009 vallen na toepassing van het in punt 39 van het bestreden arrest ingevoerde criterium.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het Gemeenschapsmerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

Hogere voorziening, ingesteld op 21 december 2018 door The Yokohama Rubber Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 24 oktober 2018 in zaak T-447/16: Pirelli Tyre/EUIPO

(Zaak C-818/18 P)

(2019/C 148/10)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: The Yokohama Rubber Co. Ltd (vertegenwoordigers: D. Martucci, F. Boscariol de Roberto, avvocati)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Pirelli Tyre SpA

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- indien nodig de zaak terugverwijzen naar het Gerecht;
- Pirelli Tyre S.p.A. verwijzen in de kosten, daaronder begrepen de kosten van de procedure voor het Gerecht en de kamer van beroep.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste onderdeel van het eerste middel: is het merk de vorm van de waar in de zin van artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 (1)?

Het Gerecht heeft geoordeeld dat Pirelli niet heeft betwist dat bepaalde van haar bandmodellen op het loopoppervlak ervan een groef met de door het litigieuze teken weergegeven vorm hebben, ook al zijn er geen contouren te zien op de grafische voorstelling die het litigieuze teken vormt en is bij dit teken geen aanvullende beschrijving gevoegd. De aan de bevoegde autoriteit geboden mogelijkheid om rekening te houden met de elementen die nuttig zijn voor de identificatie van de wezenlijke kenmerken van een litigieus driedimensionaal teken, geldt ook voor het onderzoek van tweedimensionale tekens. Het Gerecht is aan het einde van zijn redenering tot de volgende slotsom gekomen: „Vastgesteld dient te worden dat bij een objectieve en concrete analyse van het litigieuze merk dit geen patroon van een loopvlak weergeeft. Het geeft hooguit een op zichzelf staande groef van een loopvlak weer.” Het Hof van Justitie heeft herhaald dat de rechtspraak die is ontwikkeld in verband met driedimensionale merken die bestaan in de verschijningsvorm van de waar of een deel daarvan, ook van toepassing is wanneer het aangevraagde merk — zoals in casu — een beeldmerk is dat bestaat in de tweedimensionale afbeelding van die waar of dat deel ervan. In een dergelijk geval bestaat het merk evenmin in een teken dat geen verband houdt met de verschijningsvorm van de waren waarop dat merk betrekking heeft. De grafische voorstelling van het betwiste merk vormt een exacte weergave van de vorm van de waar (namelijk het patroon) die het merk aanduidt dan wel van de vorm van de waar waaraan het merk om technische redenen is verbonden. De uitlegging van het Gerecht dat het teken geen belangrijk deel van de waar vormt, is willekeurig en in strijd met de rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het Gerecht. De vraag is niet of het teken een belangrijk deel van de waar is, maar of het teken deel uitmaakt van de waar.

Tweede onderdeel van het eerste middel: heeft de kamer van beroep aan de vorm elementen toegevoegd die geen bestanddelen van het teken zijn en die daaraan dus vreemd zijn?

Het Gerecht oordeelt dat de kamer van beroep is afgeweken van de door het litigieuze teken weergegeven vorm en dat zij die vorm heeft gewijzigd. De kamer van beroep heeft de aard van het teken met andere woorden gewijzigd, waarbij zij heeft verklaard of verondersteld dat er sprake was van kenmerken of eigenschappen die vreemd zijn aan dat teken. In werkelijkheid heeft de kamer van beroep echter geen elementen aan het teken toegevoegd, maar heeft zij de vorm van de betrokken waren — en geen abstracte vorm — beoordeeld. Indien het teken, zoals het Gerecht oordeelt, een realistische weergave is van een deel van de door het teken aangeduide waren, is het nodig de uit de grafische voorstelling voortvloeiende eigenschappen van de vorm te analyseren uit het oogpunt van de functie van de waren in kwestie. Het Gerecht lijkt te overwegen dat het EUIPO verborgen kenmerken probeerde te vinden die niet zichtbaar zijn in de weergegeven vorm. Hoewel deze beoordeling op het eerste gezicht zonder twijfel dient te worden beperkt tot de analyse van de aangevraagde vorm, vereist de samenhang tussen die vorm (groef) en de functie van de waar (band) dat rekening wordt gehouden met extra informatie. De analyse van het aangevraagde teken is betrekkelijk eenvoudig omdat het merk op de waren voorkomt als een seriële weergave van het teken. De relevante vraag is dan ook „Is de afbeelding onmiskenbaar de weergave van een functioneel element van een deel van de waar?” en niet — anders dan het Gerecht vaststelt — „Is de afbeelding onmiskenbaar de weergave van een belangrijk dan wel van een klein deel van de waar?”.

Tweede middel: onjuiste opvatting van de feiten

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting doordat het alle door Yokohama aangevoerde feiten en overgelegde documenten heeft beoordeeld. Wij hebben het door het Gerecht onjuist opgevatte bewijsmateriaal nauwkeuring geïdentificeerd en hebben aangetoond welke beoordelingsfouten het Gerecht tot die onjuiste opvatting hebben gebracht. Een dergelijke onjuiste opvatting blijkt duidelijk uit de stukken in het dossier van het Hof, waarbij het niet nodig is de feiten en het bewijsmateriaal opnieuw te beoordelen.

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het Gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 28 december 2018 door Mamas and Papas Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 23 oktober 2018 in zaak T-672/17, Mamas and Papas/EUIPO

(Zaak C-825/18 P)

(2019/C 148/11)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Mamas and Papas Ltd (vertegenwoordigers: S. Malynicz QC, B. Whitehead, J. Dainty, Solicitors)

Andere partij in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Conclusies

- vernietigen van het arrest van het Gerecht in zaak T-672/17, Mamas and Papas Ltd/EUIPO;
- uitspraak doen over de kwestie van de eerdere openbaarmaking;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht van de Europese Unie met betrekking tot de overige voor het Gerecht aangevoerde middelen waarover het nog geen uitspraak heeft gedaan;
- het EUIPO en interveniënte verwijzen in hun eigen kosten en in die van rekwirante.

Middelen en voornaamste argumenten

Ten eerste heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de bevoegdheid van het EUIPO om krachtens artikel 63, lid 1, van de verordening betreffende gemeenschapsmodellen (¹) de feiten te onderzoeken betreffende de openbaarmaking van het oudere model. Wanneer de modelhouder uitdrukkelijk beweert dat een eerdere openbaarmaking heeft plaatsgevonden, staat het niet aan het EUIPO om daarover anders te beslissen.

Ten tweede, en in elk geval, wat zijn beoordeling van het bewijs van de eerdere openbaarmaking betreft, heeft het Gerecht het bewijs verkeerd voorgesteld en de feiten onjuist beoordeeld; zijn beslissing bevat materieel onjuiste bevindingen op basis van de aan het Gerecht overgelegde documenten, hetgeen duidelijk blijkt uit het dossier van de zaak.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen (PB 2002, L 3, blz. 1).

Hogere voorziening, ingesteld op 4 januari 2019 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer — uitgebreid) van 24 oktober 2018 in zaak T-447/16, Pirelli Tyre/EUIPO

(Zaak C-6/19 P)

(2019/C 148/12)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: J. Ivanauskas, gemachtigde)

Andere partijen in de procedure: Pirelli Tyre SpA, The Yokohama Rubber Co. Ltd

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- Pirelli Tyre SpA verwijzen in de kosten van het Bureau.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Bureau voert één middel aan, namelijk schending van artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 ⁽¹⁾.

- Het Gerecht heeft de voorwaarden voor de weigeringsgrond van artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 onjuist uitgelegd door te oordelen dat een teken dat een deel van een waar weergeeft, enkel onder die bepaling valt wanneer het kwantitatief en kwalitatief een belangrijk deel van die waar is.
- Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat een opzichzelfstaande groef die in het litigieuze teken is weergegeven, geen technische functie in de zin van artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 kan vervullen, omdat het in het loopvlak van een band voorkomt in combinatie met andere bestanddelen. Ten eerste moet overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 de technische uitkomst van het in het betreffende teken weergegeven kenmerk van een waar worden onderzocht in plaats van de technische uitkomst van de waar in haar geheel. Ten tweede is het voor de toepassing van artikel 7, lid 1, onder e), ii), van verordening nr. 40/94 niet relevant dat een opzichzelfstaande groef die in het litigieuze teken is weergegeven, wordt gecombineerd met andere bestanddelen van het loopvlak van een band, aangezien die groef zelf zorgt voor een technische uitkomst en bijdraagt tot de werking van dat loopvlak.

- Het Gerecht heeft ten onrechte aangenomen dat de inschrijving van een opzichzelfstaande groef die in het litigieuze teken is weergegeven, niet kan verhinderen dat de concurrenten van Pirelli banden met identieke of soortgelijke groeven vervaardigen en verkopen. Het loopvlak van een band bestaat weliswaar in de combinatie van en de interactie tussen de verschillende bestanddelen, maar minstens een gedeelte van het publiek is in staat de verschillende soorten groeven op het loopvlak van een band te identificeren.

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het Gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia Provincial de Zaragoza (Spanje) op 9 januari 2019 — Ibercaja Banco, S.A./TJ en UK

(Zaak C-13/19)

(2019/C 148/13)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia Provincial de Zaragoza

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij in hoger beroep: Ibercaja Banco, S.A.

Verwerende partijen in hoger beroep: TJ en UK

Prejudiciële vragen

- 1) Kan de wijziging van het bodemrentebeding zoals opgenomen in de overeenkomst en zoals beschreven in de feiten, gelet op artikel 3 van richtlijn 93/13 (¹) worden aangemerkt als een algemene voorwaarde?
- 2) Kan, onder dezelfde omstandigheden, de afstand van het recht om een rechtsvordering in te stellen tegen de bank worden aangemerkt als een algemene voorwaarde; met andere woorden, kan een door de verkoper-aanbieder opgestelde voorwaarde van algemene aard ten aanzien waarvan niet blijkt dat hierover aan de consument-wederpartij inhoudelijk uitleg is gegeven, worden aangemerkt als een algemene voorwaarde?
- 3) Is, onder die omstandigheden, wanneer de genoemde algemene voorwaarde belangrijke gevolgen heeft voor de consument, voldaan aan de vereisten in de artikelen 3 en 4 van richtlijn 93/13 op het gebied van duidelijkheid, transparantie, werkelijke begrijpelijkheid van de financiële last, precontractuele informatie en afzonderlijke onderhandeling?
- 4) Moet het vereiste van precontractuele informatie ten behoeve van de vaststelling van de oneerlijkheid van een beding van een overeenkomst (artikelen 4 en 5 van richtlijn [93/13]) even sterk of zelfs sterker zijn wanneer een overeenkomst wordt gesloten voor de matiging van een voorwaarde die naar verwachting nietig is (concrete financiële gevolgen van de matiging, vermelding van de desbetreffende rechtspraak en waarschuwing voor de concrete gevolgen ervan, enz.)?
- 5) Volstaat een door de consument met de hand geschreven kopie van het document waarin de matiging van het mogelijk nietige beding wordt bevestigd, om te voldoen aan de vereisten inzake precontractuele informatie en duidelijkheid die zijn vastgesteld in de artikelen 4 en 5 van richtlijn [93/13], teneinde een naar verwachting nietig beding te matigen?

- 6) Is het feit dat de financiële instelling het initiatief nam voor de matiging of de schikking en niet toestond dat het document mee naar huis werd genomen, tenzij de consument het al had ondertekend, van bijzonder belang bij de beoordeling van de mogelijke oneerlijkheid van het matigingsbeding (artikelen 4 en 5 van richtlijn [93/13])?
- 7) Kan een beding dat naar verwachting nietig is omdat het oneerlijk is, worden gematigd (beginsel van onverbindendheid)?
- 8) Kan de consument wat een beding betreft dat naar verwachting nietig is omdat het jegens de consument oneerlijk is, **afstand doen van het recht om een rechtsvordering in te stellen** (artikel 3 van richtlijn [93/13] in samenhang met de bijlage bij richtlijn 93/13, punt 1, onder q), en het beginsel van onverbindendheid van artikel 6 van de richtlijn)?
- 9) Zo ja, moet het vereiste inzake precontractuele informatie even sterk of sterker zijn dan het vereiste bij het sluiten van de oorspronkelijke overeenkomst?
- 10) Is het zo dat het beding betreffende de **afstand** van het recht om een rechtsvordering in te stellen, gelet op het vereiste inzake precontractuele informatie (artikelen 4 en 5 van richtlijn [93/13]), niet kan worden behandeld als een **ondergeschikt en aanvullend** document (artikelen 3, 4 en 5 van richtlijn [93/13])?
- 11) Gaan de geldigheid van de matiging van bedingen die naar verwachting nietig zijn en de afstand van het recht om een vordering tot nietigverklaring van die bedingen en ongedaanmaking van de gevolgen ervan in te stellen in tegen de afschrikkende werking jegens de handelaar-aanbieder (artikel 7 van richtlijn [93/13] en arrest van 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo e.a., C-154/15 ⁽²⁾)?
- 12) Kan een beding van een overeenkomst dat in overeenstemming met de artikelen 3 en 4 van richtlijn 93/13 naar verwachting nietig is omdat het oneerlijk is, de consument binden op wie dat beding van toepassing is, wanneer de financiële instelling, na het sluiten van de overeenkomst waarin dat beding is opgenomen, afspraken maakt met de cliënt die behelzen dat de handelaar het oneerlijke beding niet zal toepassen in ruil voor een andere prestatie van de consument? Dit wil zeggen, via de met de consument gemaakte afspraken wordt uitvoering gegeven aan het nietige beding door het te vervangen door een voor de consument gunstiger beding. Kan een dergelijk akkoord strijdigheid opleveren met artikel 6, lid 1, van richtlijn [93/13]?
- 13) Valt het gedrag van de financiële instelling zoals beschreven in de feiten onder het verbod op oneerlijke gedragingen en oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten als bedoeld in overweging 14 en [de] artikelen 6 en 7 van richtlijn 2005/29 ⁽³⁾?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

⁽²⁾ Arrest van 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo e.a. (C-154/15, C-307/15 en C-308/15, EU:C:2016:980).

⁽³⁾ Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad („Richtlijn oneerlijke handelspraktijken”) (PB 2005, L 149, blz. 22).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 25 januari 2019
— X-GmbH/Finanzamt Z

(Zaak C-48/19)

(2019/C 148/14)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: X-GmbH

Verwerende partij: Finanzamt Z

Prejudiciële vragen

- 1) Is er sprake van een werkzaamheid die valt binnen de werkingssfeer van artikel 132, lid 1, onder c), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾, als een belastingplichtige in opdracht van ziekenfondsen verzekerden telefonisch adviseert over verschillende onderwerpen op het gebied van gezondheid en ziekte, zoals in het hoofdgeding aan de orde?
- 2) Is het onder de omstandigheden van het hoofdgeding met betrekking tot de in vraag 1 genoemde diensten alsmede voor handelingen in het kader van „patiëntenbegeleidingsprogramma's” voor het vereiste bewijs van een beroepskwalificatie voldoende dat de telefonische adviesgesprekken worden gevoerd door „gezondheidscoaches” (medisch personeel, verpleegkundigen) waarbij in circa een derde van de gevallen een arts wordt ingeschakeld?

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 25 januari 2019 door RFA International, LP tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 15 november 2018 in zaak T-113/15, RFA International/Commissie

(Zaak C-56/19 P)

(2019/C 148/15)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: RFA International, LP (vertegenwoordigers: B. Evtimov, адвокат, M. Krestiyanova, advocaat, D. O'Keeffe, Solicitor, N. Tuominen, E. Borovikov, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- het bestreden arrest te vernietigen;
- de zaak zelf af te doen wanneer deze in staat van wijzen is;
- subsidiair, de zaak voor afdoening naar het Gerecht terug te verwijzen, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure voor het Hof en in die voor het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Met de onderhavige hogere voorziening wordt alleen opgekomen tegen de vaststellingen van het Gerecht met betrekking tot rekwirantes tweede middel in eerste aanleg.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 11, leden 9 en 10, van de basisverordening ⁽¹⁾ en heeft de marge waarbinnen de Commissie discretionaire keuzes kan maken bij de beoordeling van complexe situaties in het kader van deze bepalingen te ruim omschreven. Rekwrante verzoekt het Hof het bestreden arrest op de volgende gronden te vernietigen.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van twee onjuiste rechtsopvattingen met betrekking tot de uitlegging van de basisverordening.

- a) Ten eerste heeft het Gerecht artikel 11, lid 9, van de basisverordening onjuist uitgelegd. Volgens artikel 11, lid 9, van de basisverordening gaat de Commissie, voor zover de omstandigheden niet zijn gewijzigd, bij alle nieuwe onderzoeken op dezelfde wijze te werk als bij het onderzoek dat tot de instelling van het recht heeft geleid, met inachtneming van artikel 2 van deze verordening. Bij de beoordeling of de antidumpingrechten in de wederverkooprijzen tot uiting waren gekomen, heeft de Commissie dit echter niet gedaan op basis van de wederverkooprijzen die waren vastgesteld in het onderzoek dat tot de oorspronkelijke verordening heeft geleid, maar op basis van de huidige productiekosten in Rusland. Dit is een wijziging van de methode in de zin van artikel 11, lid 9, van de basisverordening. De Commissie heeft opgemerkt dat de omstandigheden sinds het oorspronkelijke onderzoek aanzienlijk waren gewijzigd en dat met name de productiekosten van de Russische exporteurs met ongeveer 100 % waren gestegen. Kostenstijgingen bestonden evenwel al en deze waren al bekend in de onderzoekstijdvakken voor terugbetaling in 2008-2010.
- b) Ten tweede heeft het Gerecht artikel 11, lid 10, van de basisverordening onjuist uitgelegd door een onjuist juridisch criterium toe te passen. Volgens het door het Gerecht vastgestelde juridische criterium kan het bewijs van de opname van de antidumpingrechten in de uitvoerprijzen alleen worden geleverd door middel van DDP-prijsgegevens ⁽²⁾ en door aan te tonen dat niet alleen de antidumpingrechten in de nieuwe prijzen waren opgenomen, maar ook de volledige productiekosten. Noch artikel 11, lid 10, van de basisverordening, noch de mededeling van de Commissie betreffende de terugbetaling van antidumpingrechten ⁽³⁾ bevat een dergelijke eis.

Ten slotte heeft het Gerecht inhoudelijk onjuiste feitelijke vaststellingen gedaan door te oordelen dat:

- a) de stijging van de productiekosten pas aan het licht kwam tijdens het eerste en tweede onderzoekstijdvak voor terugbetaling en dus een wijziging van omstandigheden vormde die een wijziging van methodologie rechtvaardigde. In feite was de Commissie al tijdens het oorspronkelijke onderzoekstijdvak en tijdens de onderzoekstijdvakken voor terugbetaling in 2008-2010 op de hoogte van de kostenstijgingen.
- b) de wijziging van de methodologie gerechtvaardigd was om een gelijk speelveld te creëren en discriminerende behandeling te vermijden van exploitanten die aan dezelfde maatregelen onderworpen zouden zijn. In feite zouden alle Russische producenten te maken hebben gehad met dezelfde kostenstijgingen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 2009, L 343, blz. 51).

⁽²⁾ „Delivery Duty Paid” (rechten betaald).

⁽³⁾ PB 2014, C 164, blz. 9.

Hogere voorziening ingesteld op 25 januari 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 15 november 2018 in zaak T-793/14, Tempus Energy en Tempus Energy Technology/Commissie

(Zaak C-57/19 P)

(2019/C 148/16)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: Ě. Gippini Fournier en P. Němečková, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd, Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

Conclusies

— het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 15 november 2018 in zaak T-793/14, Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd/Commissie, dat de volgende dag ter kennis van de Commissie werd gebracht, vernietigen;

en

— het verzoek tot nietigverklaring van besluit C(2014)5083 final ⁽¹⁾ van de Commissie van 23 juli 2014 om geen bezwaar te maken tegen de steunregeling voor de capaciteitsmarkt in het Verenigd Koninkrijk, afwijzen;

subsidiair,

— het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 15 november 2018 in zaak T-793/14, Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd/Commissie, dat de volgende dag ter kennis van de Commissie werd gebracht, vernietigen;

— de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor de beoordeling van het tweede middel in eerste aanleg;

en in ieder geval de verzoeksters in eerste aanleg verwijzen in de kosten van de procedures in eerste aanleg en in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

De hogere voorziening is gebaseerd op één enkel middel: het Gerecht heeft artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en artikel 4, leden 2 en 3, van verordening (EU) 2015/1589 ⁽²⁾ van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, onjuist uitgelegd door te oordelen dat de aangemelde steunmaatregel ernstige twijfels deed rijzen over de verenigbaarheid ervan met de interne markt.

Aangezien het Gerecht zich heeft gebaseerd op een reeks aanwijzingen voor ernstige bezwaren, valt het enige middel uiteen in de twee volgende onderdelen die betrekking hebben op de twee reeksen van aanwijzingen die in het bestreden arrest worden onderzocht:

— Eerste onderdeel: het Gerecht heeft ten onrechte de duur en de omstandigheden van de contacten voorafgaand aan de aanmelding, alsmede de complexiteit en het nieuwe karakter van de maatregel, als voornaamste aanwijzing voor het bestaan van twijfel beschouwd.

— Tweede onderdeel: het Gerecht heeft de Commissie ten onrechte verweten dat zij geen passend onderzoek heeft verricht naar bepaalde aspecten van de capaciteitsmarkt in het Verenigd Koninkrijk.

⁽¹⁾ Goedkeuring van steunmaatregelen op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie — Geval-
len waartegen de Commissie geen bezwaar maakt (PB 2014, C 348, blz. 5).

⁽²⁾ PB 2015, L 248, blz. 9.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18 (Portugal) op 31 januari 2019 — LE/Transportes Aéreos Portugueses, SA

(Zaak C-74/19)

(2019/C 148/17)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: LE

Verwerende partij: Transportes Aéreos Portugueses, SA

Prejudiciële vragen

- 1) Valt onder het begrip „buitengewone omstandigheden”, als bedoeld in overweging 14 van verordening (EG) nr. 261/2004 ⁽¹⁾, de situatie waarin een passagier tijdens een vlucht andere passagiers bijt en de bemanningsleden die hem probeerden te kalmeren, aanvalt, zodat het volgens de gezagvoerder van het vliegtuig gerechtvaardigd is om de vlucht om te leiden naar de dichtstbijzijnde luchthaven om de passagier van boord te halen en zijn bagage uit te laden, waardoor het vliegtuig met vertraging aankomt op de bestemming?
- 2) Kan de luchtvaartmaatschappij worden vrijgesteld van aansprakelijkheid voor de vertraging bij het opstijgen van het vliegtuig voor de terugvlucht, waarop de passagier die een klacht heeft ingediend (verzoeker in deze zaak) instapt, omdat er zich met hetzelfde vliegtuig een „buitengewone omstandigheid” heeft voorgedaan op de heenvlucht, die onmiddellijk daaraan voorafging?
- 3) Heeft de luchtvaartmaatschappij (verweester in deze zaak) voor de toepassing van artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 261/2004 alle redelijke maatregelen genomen — ook al kon de vertraging daarmee niet worden voorkomen — door te analyseren en te concluderen dat het inzetten van een ander vliegtuig de opgelopen vertraging niet zou goedmaken en door de transitpassagier (verzoeker in deze zaak) op de vlucht van de volgende dag te zetten, omdat de luchtvaartmaatschappij slechts één vlucht per dag naar de eindbestemming van de passagier uitvoert?

⁽¹⁾ Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litouwen) op 4 februari 2019 — E.E.

(Zaak C-80/19)

(2019/C 148/18)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: E.E.

Verwerende partij: Kauno miesto 4-ojo notaro biuro notarė [naam van de notaris], K.-D. E.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet een situatie als in het onderzochte geval — waarin een Litouws onderdaan van wie de gewone verblijfplaats zich op de dag van haar overlijden mogelijkwerijs in een andere lidstaat bevond, maar die de banden met haar vaderland hoe dan ook nooit had verbroken, en die vóór haar overlijden onder meer een testament in Litouwen had opgesteld en al haar goederen aan haar erfgenaam, een Litouws onderdaan, had nagelaten; waarin ten tijde van het openvallen van de nalatenschap vaststond dat de gehele nalatenschap bestond uit uitsluitend in Litouwen gelegen onroerende goederen, en waarin een onderdaan van die andere lidstaat (de overlevende echtgenoot) in niet mis te verstane bewoordingen uiting had gegeven aan zijn voornemen om af te zien van alle aanspraken op de nalatenschap van de overledene, niet deelnam aan de in Litouwen ingeleide gerechtelijke procedure en had ingestemd met de bevoegdheid van de Litouwse gerechten en de toepassing van het Litouwse recht — worden beschouwd als een erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen in de zin van verordening nr. 650/2012, waarop die verordening moet worden toegepast?
- 2) Moet een Litouwse notaris die een erfrechtzaak inleidt, een erfrechtverklaring afgeeft en andere handelingen verricht die de erfgenaam nodig heeft om zijn of haar rechten te doen gelden, worden beschouwd als een „gerecht” in de zin van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 650/2012 ⁽¹⁾, gelet op het feit dat notarissen bij hun werkzaamheden de beginselen van onpartijdigheid en van onafhankelijkheid eerbiedigen, hun beslissingen zichzelf of gerechtelijke autoriteiten binden en hun handelingen kunnen worden aangevochten in het kader van een gerechtelijke procedure?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten de door een Litouwse notaris afgegeven erfrechtverklaringen dan worden beschouwd als beslissingen in de zin van artikel 3, lid 1, onder g), van verordening nr. 650/2012, en moet de bevoegdheid daarom worden vastgesteld met het oog op de afgifte van die verklaringen?
- 4) Indien de tweede vraag ontkennend wordt beantwoord, moeten de artikelen 4 en 59 van verordening nr. 650/2012 (samen of afzonderlijk, zij het niet beperkt tot die artikelen) dan aldus worden uitgelegd dat een Litouwse notaris gerechtigd is om erfrechtverklaringen af te geven zonder de algemene regels inzake rechterlijke bevoegdheid na te leven, en dat dergelijke verklaringen worden geacht authentieke akten te zijn die ook in andere lidstaten rechtsgevolgen sorteren?
- 5) Moet artikel 4 van verordening nr. 650/2012 (of andere bepalingen daarvan) aldus worden uitgelegd dat de gewone verblijfplaats van de overledene zich slechts in één bepaalde lidstaat kan bevinden?
- 6) Moeten de artikelen 4, 5, 7 en 22 van verordening nr. 650/2012 (samen of afzonderlijk, zij het niet beperkt tot die artikelen) aldus worden uitgelegd en toegepast dat in de onderhavige zaak, op basis van de in de eerste vraag genoemde feiten, moet worden geconcludeerd dat de betrokken partijen waren overeengekomen dat de gerechten in Litouwen bevoegd zijn en dat het Litouwse recht moet worden toegepast?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Monomeles Protodikeio Serron (Griekenland)
op 8 februari 2019 — WP/Trapeza Peiraios AE**

(Zaak C-105/19)

(2019/C 148/19)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Monomeles Protodikeio Serron (Griekenland)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: WP

Verwerende partij: Trapeza Peiraios AE

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat het een procedureel voorschrift van openbare orde bevat dat de nationale rechter verplicht om, zelfs in een procedure tot afgifte van een betalingsbevel, ambtshalve te onderzoeken of een tussen een leverancier en een consument gesloten beding oneerlijk is, in aanmerking genomen dat volgens de artikelen 623, 624, 628 en 629 KPolD (wetboek van burgerlijke rechtsvordering), de Griekse rechtsorde een dergelijke verplichting niet alleen niet kent, maar het betalingsbevel zelfs zonder tegenspraak wordt afgegeven, na een louter formele controle van de documenten waarin de kredietverleningsovereenkomst is vervat, het betalingsbevel wordt afgegeven door een met rechtspraak belast orgaan van de Griekse Staat en het betalingsbevel een executoriale titel vormt, op basis waarvan de leverancier binnen drie (3) dagen kan overgaan tot gedwongen tenuitvoerlegging, die niet kan worden geschorst?
- 2) Dient artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13 aldus te worden uitgelegd dat het een procedureel voorschrift van openbare orde bevat dat de nationale rechter verplicht om geen betalingsbevel af te geven wanneer voor de bevoegde rechter schriftelijk wordt aangetoond dat de vordering berust op algemene transactievoorwaarden die, na bij onherroepelijke rechterlijke uitspraak in het kader van door consumentenorganisaties tegen leveranciers ingestelde acties als oneerlijke bedingen te zijn nietig verklaard, zijn opgenomen in ministerieel besluit nr. Z1-798/25-06-2008 (FEK B/1353/11-07-2008), dat de nationale lijst van oneerlijke bedingen bevat [zoals gewijzigd en aangevuld bij besluit Z1-21/17-01-2011, rechtmatig verklaard door de Symvoulitis Epikrateias (raad van state) bij uitspraak 1210/2010, tevens rekening gehouden, ten eerste, met uitspraken nr. 1219/2001 en 430/2005 van de Areios Pagos (hoogste rechter), uitspraken nr. 5253/2003 en 6291/2000 van de Efeteio Athinon (rechter in tweede aanleg, Athene), alsmede uitspraken nr. 1119/2002 en 1208/1998 van de Polymeles Protodikeio Athinon (rechter in eerste aanleg, Athene), alle met kracht van gewijsde, en met uitspraak nr. 961/2007 van de Polymeles Protodikeio Athinon, voor zover dit kracht van gewijsde heeft, en ten tweede, met het feit dat het gezag van gewijsde van deze uitspraken een breder openbaar belang dient met het oog op de ordelijke werking van de markt en de bescherming van de consumenten (artikel 10, lid 2, van wet 2251/1994)], en welk ministerieel besluit voorziet in „het verbod om algemene transactievoorwaarden die in het kader van door consumentenorganisaties ingestelde acties bij onherroepelijke rechterlijke uitspraak als oneerlijk beding zijn aangemerkt, op te nemen in overeenkomsten tussen kredietinstellingen en consumenten”, en [in welk besluit] de algemene transactievoorwaarden zijn vermeld die wegens het oneerlijke karakter ervan nietig zijn verklaard in een collectieve procedure tussen consumentenorganisaties en (als leveranciers aangemerkte) banken, hierbij in aanmerking genomen dat de tot afgifte

van een betalingsbevel bevoegde organen in Griekenland de gerechten zijn, te weten de Eirinodikeia en Protodikeia, en het betalingsbevel een executoriale titel vormt, op basis waarvan de leverancier binnen drie (3) dagen kan overgaan tot gedwongen tenuitvoerlegging, die niet kan worden geschorst?

- 3) Moeten artikel 6, lid 1, artikel 7, lid 1, en artikel 8, van richtlijn 93/13 aldus worden uitgelegd dat voor de uitbreiding jegens allen van de kracht van gewijsde van een uitspraak waarbij een door consumentenorganisaties tegen leveranciers ingestelde actie wordt toegewezen (als bedoeld in artikel 10, lid 20, van wet 2251/1994), als bijkomende voorwaarde wordt gesteld dat sprake is van identieke partijen en een identieke feitelijke en juridische aanleiding voor het geschil, zoals 324 KPolD bepaalt voor het nationale procesrecht, hetgeen zou betekenen dat het gezag van gewijsde dat de toewijzing van een collectieve actie meebrengt mogelijk niet kan worden uitgebreid tot elk geval waarin de nationale rechter moet beslissen over een door een consument tegen een leverancier ingesteld rechtsmiddel?

(¹) Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour administrative (Luxemburg) op 12 februari 2019 — Luxaviation SA/Ministre de l'Environnement

(Zaak C-113/19)

(2019/C 148/20)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour administrative

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Luxaviation SA

Verwerende partij: Ministre de l'Environnement

Prejudiciële vragen

1. Dient artikel 12, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG (¹), dat bepaalt dat de lidstaten er zorg voor moeten dragen dat hun exploitanten de verleende emissierechten inleveren, aldus te worden uitgelegd, in samenhang met artikel 41 van het Handvest, waarin het beginsel van behoorlijk bestuur is neergelegd, dat het voor de bevoegde nationale autoriteit een verplichting oplegt om de naleving van de inleveringsverplichtingen uiterlijk op 30 april van het betrokken jaar individueel te monitoren, wanneer die autoriteit verantwoordelijk is voor het toezicht op een beperkt aantal marktdeelnemers, in casu 25 exploitanten op nationaal niveau?
2.
 - a. Kan een onvolledige inlevering van emissierechten, zoals in casu, waarbij de exploitant is afgegaan op de ontvangst van een elektronische bevestiging van de afronding van de overdracht, aldus worden uitgelegd dat zij bij de exploitant te goeder trouw redelijkerwijs het gewettigd vertrouwen kan doen ontstaan dat hij de inleveringsprocedure als bedoeld in artikel 6, lid 2, onder e), van richtlijn 2003/87/EG heeft voltooid?
 - b. Kan in het licht van het antwoord op de tweede vraag worden aangenomen dat des te meer is bewezen dat dit vertrouwen bij een exploitant te goeder trouw gewettigd is, wanneer de nationale autoriteit tijdens het voorgaande inleveringsjaar, enkele dagen voor het verstrijken van de termijn van artikel 6, lid 2, onder e), van richtlijn 2003/87/EG, spontaan contact met hem heeft opgenomen om hem erop te wijzen dat de inleveringsprocedure voor de emissierechten nog niet was afgerond, zodat hij redelijkerwijs ervan kan uitgaan dat hij zijn inleveringsverplichtingen voor het lopende jaar is nagekomen als die autoriteit in het volgende jaar niet rechtstreeks contact heeft opgenomen met hem?
 - c. Kan in het licht van de antwoorden op de vorige twee vragen — zowel bij een afzonderlijke als bij een gezamenlijke analyse van die vragen — het beginsel van het gewettigd vertrouwen aldus worden uitgelegd dat het overmacht oplevert, zodat de exploitant te goeder trouw geheel of gedeeltelijk kan worden vrijgesteld van de sanctie van artikel 16, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG?

3. a. Staat artikel 49, lid 3, van het Handvest, waarin het evenredigheidsbeginsel is neergelegd, eraan in de weg dat de boete voor het niet inleveren van emissierechten forfaitair wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 16, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG, wanneer die bepaling het niet mogelijk maakt een sanctie op te leggen die evenredig is aan de door de exploitant gemaakte inbreuk?
- b. Indien de voorgaande vraag ontkennend wordt beantwoord, dienen het gelijkheidsbeginsel van artikel 20 van het Handvest, het algemene beginsel van de goede trouw en het beginsel „fraus omnia corrumpit” dan aldus te worden uitgelegd dat zij, wat de forfaitaire sanctie betreft die op grond van artikel 16, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG moet worden opgelegd en waaraan automatisch de bekendmaking wordt gekoppeld als bedoeld in artikel 20, lid 7, [van de wet van 23 december 2004], eraan in de weg staan dat de exploitant te goeder trouw die slechts nalatig is geweest en overigens in de overtuiging verkeert dat hij zijn verplichtingen met betrekking tot de inlevering van emissierechten uiterlijk op 30 april van het desbetreffende jaar is nagekomen, op dezelfde manier wordt behandeld als een exploitant die bedrog heeft gepleegd?
- c. Indien de voorgaande vraag ontkennend wordt beantwoord, verdraagt de toepassing van de forfaitaire sanctie, zonder dat de nationale rechter die sanctie kan matigen, tenzij er sprake is van overmacht, en van de automatische bekendmakingssanctie, zich dan met artikel 47 van het Handvest, waarin het recht op een doeltreffende voorziening in rechte is neergelegd?
- d. Indien er geen sprake is van strijdigheid met artikel 47 van het Handvest, impliceert de omstandigheid dat op basis van de aangegeven wil van de Europese wetgever een vaste financiële sanctie en de automatische bekendmakingssanctie, zonder rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel, zonder meer worden toegewezen, tenzij er sprake is van overmacht in enge zin, dan niet dat de nationale rechter moet wijken voor de vermeende wil van de Europese wetgever en dat er ten onrechte geen sprake is van rechterlijke toetsing aan artikel 47 en artikel 49, lid 3, van het Handvest?
- e. Impliceert de omstandigheid dat er geen sprake is van rechterlijke toetsing door de nationale rechter met betrekking tot de forfaitaire sanctie van artikel 16, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG en de automatische bekendmakingssanctie van artikel 20, lid 7, [van de wet van 23 december 2004], in het licht van het antwoord op de voorgaande vraag, dan niet dat de in wezen vruchtbare dialoog tussen het Hof en de hoogste nationale rechters wordt verbroken als gevolg van een door het Hof bekrachtigde kant-en-klare oplossing (tenzij er sprake is van overmacht in enge zin), met als gevolg dat de hoogste nationale rechter geen echte dialoog kan voeren, aangezien hij de sanctie zonder meer moet toewijzen als er geen sprake is van overmacht?
4. Kan, in het licht van de antwoorden op de vorige vragen, het begrip overmacht aldus worden uitgelegd dat er rekening wordt gehouden met de onredelijke gevolgen voor de exploitant te goeder trouw, wanneer de betaling van de forfaitaire sanctie van artikel 16, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG en de automatische bekendmakingssanctie van artikel 20, lid 7, [van de wet van 23 december 2004] aanzienlijke financiële risico's en kredietverliezen met zich meebrengen die tot het ontslag van zijn personeel of zelfs tot zijn faillissement kunnen leiden?

(¹) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB 2003, L 275, blz. 32).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litouwen) op 15 februari 2019 — AB Linas Agro/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Zaak C-117/19)

(2019/C 148/21)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: AB Linas Agro

Verwerende partij: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de verklaringen zoals uiteengezet in de overwegingen van verordening nr. 945/2005 ⁽¹⁾, en met name in de overwegingen 20 tot en met 23, dat „als het stikstofgehalte van het betrokken product meer dan 28 gewichtspercenten bedraagt, het gehalte ammoniumnitraat altijd meer dan 80 gewichtspercenten bedraagt” worden begrepen als vaste aanname op basis waarvan kan worden geconcludeerd dat wanneer het betrokken product (meststof op basis van ammoniumnitraat) een stikstofgehalte (N) van 28 gewichtspercenten of meer heeft, het gehalte ammoniumnitraat altijd meer dan 80 gewichtspercenten bedraagt?
- 2) Is deze aanname van toepassing op de nieuwe typen van het betrokken product die zijn gespecificeerd in verordening nr. 945/2005, dat wil zeggen op NPK-meststoffen met een stikstofgehalte (N) dat gelijk is aan of hoger dan 28 gewichtspercenten, met een verhouding tussen ammoniumstikstof en nitraatstikstof van ongeveer 1:1 en met een fosfor- (P) en/of kaliumgehalte (K) van niet meer dan 12 gewichtspercenten, zoals de in het onderhavige geschil besproken meststof NPK 30-4-4?
- 3) Indien de vragen hierboven bevestigend worden beantwoord, is de bovengenoemde aanname in verordening nr. 945/2005 juridisch bindend, dat wil zeggen, kan hierop worden vertrouwd bij de indeling in de Taric-codes van NPK-meststoffen als gespecificeerd in punt 17 van de [verwijzingsbeslissing] van de commissie voor fiscale geschillen en, dienovereenkomstig, bij de toepassing van de geldende maatregelen (antidumpingrechten), ondanks het feit dat artikel 1, lid 1, en artikel 1, lid 3, van verordening nr. 945/2005 (en dienovereenkomstig artikel 1, lid 1, en artikel 1, lid 2, onder c), van verordening nr. 999/2014 ⁽²⁾, die ten tijde van de afronding van de invoerprocedures in kwestie van kracht was) het opleggen van definitieve antidumpingrechten niet koppelen aan het gehalte van het chemische element stikstof (N) in een product, maar aan het gehalte van de chemische verbinding ammoniumnitraat (AN) en aan het gehalte van fosfor en kalium in een product?
- 4) Kan met het oog op de indeling in Taric-codes van de in punt 17 van de [verwijzingsbeslissing] van de commissie voor fiscale geschillen bedoelde NPK-meststoffen en, dienovereenkomstig, met het oog op de toepassing van de geldende maatregelen (antidumpingrechten) — rekening houdend met de doelstellingen zoals uiteengezet in de overwegingen 35 en 36 van verordening nr. 945/2005 om de bestaande maatregelen toe te passen op nieuwe producttypen op basis van het evenredigheidsbeginsel en om de douaneprocedure en de toepassing van de passende rechten, die overeenkomen met het gehalte van het betrokken product dat is verwerkt in de samengestelde meststoffen, te vereenvoudigen — bij de berekening (bepaling) van het gehalte ammoniumnitraat van dergelijke meststoffen worden vertrouwd op de aanname als bedoeld in punt 16 van de [verwijzingsbeslissing] van de commissie voor fiscale geschillen? Met andere woorden, wordt, na de vaststelling van het stikstofgehalte (N) in de NPK-meststoffen als bedoeld in punt 17 van de [verwijzingsbeslissing] van de commissie voor fiscale geschillen (op basis van de door de importeur overgelegde documenten op het moment van de inklaring of tijdens laboratoriumtests), het gehalte ammoniumnitraat berekend (bepaald) gelet op de verhouding tussen het gehalte ammoniumnitraat (AN) en het stikstofgehalte (N) als gedefinieerd in overweging 20 van verordening nr. 945/2005, die afhankelijk is van het atoomgewicht van de elementen en 2,86 is, zonder dat aanvullende laboratoriumtests worden uitgevoerd om het exacte gehalte ammoniumnitraat te bepalen?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 945/2005 van de Raad van 21 juni 2005 tot wijziging van verordening (EG) nr. 658/2002 tot instelling van het definitieve antidumpingrecht op de invoer van ammoniumnitraat van oorsprong uit Rusland en tot wijziging van verordening (EG) nr. 132/2001 tot instelling van definitieve antidumpingrechten op ammoniumnitraat uit onder andere Oekraïne, naar aanleiding van een gedeeltelijk herzieningsonderzoek op grond van artikel 11, lid 3, van verordening (EG) nr. 384/96 (PB 2005, L 160, blz. 1).

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 999/2014 van de Commissie van 23 september 2014 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op ammoniumnitraat van oorsprong uit Rusland naar aanleiding van een nieuw onderzoek in verband met het vervallen van de maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad (PB 2014, L 280, blz. 19).

Beroep ingesteld op 15 februari 2019 — Europese Rekenkamer/Karel Pinxten**(Zaak C-130/19)**

(2019/C 148/22)

*Procestaal: Frans***Partijen***Verzoekende partij:* Europese Rekenkamer (vertegenwoordigers: C. Lesauvage, E. von Bardeleben, J. Vermer, gemachtigden)*Verwerende partij:* Karel Pinxten**Conclusies**

- vaststellen dat Pinxten heeft opgehouden te voldoen aan de verplichtingen die uit zijn taak voortvloeien krachtens de artikelen 285 en 286 VWEU en de ter uitvoering daarvan vastgestelde regels;
- bijgevolg de in artikel 286, lid 6, VWEU vastgestelde sanctie uitspreken, waarbij de Rekenkamer het aan de wijsheid van het Hof overlaat om de omvang ervan te bepalen;
- Pinxten verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Rekenkamer verwijt Pinxten dat hij:

- ten eerste, misbruik heeft gemaakt van de middelen van de Rekenkamer om activiteiten te financieren die geen verband hielden met zijn taken als Lid of daarmee niet verenigbaar waren;
- ten tweede, misbruik heeft gemaakt van de fiscale voorrechten en deze onrechtmatig heeft gebruikt;
- ten derde, valse verklaringen van een schadegeval heeft afgelegd aan de verzekeraar in het kader van beweerdelijke ongevallen waarbij het te zijner beschikking gestelde dienstvoertuig was betrokken;
- ten vierde, een handelsvennootschap heeft beheerd en intens aan politiek heeft gedaan binnen een politieke partij terwijl hij bij de Rekenkamer in functie was;
- ten vijfde, een belangenconflict heeft doen ontstaan door de verantwoordelijke van een gecontroleerde entiteit diensten aan te bieden.

Hogere voorziening ingesteld op 20 februari 2019 door Lupin Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-680/14, Lupin/Commissie**(Zaak C-144/19 P)**

(2019/C 148/23)

*Procestaal: Engels***Partijen***Rekwirante:* Lupin Ltd (vertegenwoordigers: S. Smith, A. White, solicitors, M. Hoskins, QC, V. Wakefield, barrister)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- de vaststelling van het Gerecht met betrekking tot de ongelijke behandeling van Lupin en Krka, te vernietigen;
- overeenkomstig artikel 61 van het Statuut, de zaak zelf af te doen en de door de Commissie opgelegde boete nietig te verklaren of te verminderen.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Eerste middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de op 30 januari 2007 tussen Lupin and Servier gesloten schikkingsovereenkomst op octrooigebied een doelbeperking was in de zin van artikel 101, lid 1, VWEU. In het bijzonder heeft het Gerecht:
 - a. een onjuiste juridische toets gehanteerd om te beoordelen of er een doelinbreuk was, meer bepaald in het licht van de in zaak C-67/13 P, *Cartes Bancaires*, neergelegde rechtsbeginselen;
 - b. ten onrechte niet erkend dat het gevolg voor de mededinging van niet-concurrentiebedingen en niet-aanvechtingsbedingen in schikkingsovereenkomsten hetzelfde is, ongeacht of er sprake is van aansporing;
 - c. in strijd met het beginsel van rechtszekerheid, niet onderzocht of uitgelegd wat het onderscheid is tussen gerechtvaardigde en niet-gerechtvaardigde betalingen in omgekeerde richting;
 - d. ten onrechte geoordeeld dat het bestaan van een „aansporing” van een generieke producent grond oplevert om vast te stellen dat er sprake is van een doelbeperking; voorts kan ook het verkrijgen van een „voordeel” door de generieke producent geen grond opleveren voor een dergelijke vaststelling, en
 - e. blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de dubbelzinnig geformuleerde beperkingen in de overeenkomst aldus moesten worden uitgelegd dat zij mede zien op producten die niet onder het litigieuze octrooi vielen.

Geen gevolgbeperking

2. Tweede middel: het Gerecht heeft geoordeeld dat de betwisting door Lupin van de door de Commissie gedane vaststelling dat er sprake was van een gevolgbeperking, niet ter zake dienend was aangezien het de vaststelling door de Commissie dat er sprake was van een doelbeperking, had bevestigd. Indien het Hof de vaststelling van een doelbeperking nietig verklaart, dient het uitspraak te doen over het beroep van Lupin door de door de Commissie gedane vaststelling dat er sprake is van een gevolgbeperking, nietig te verklaren. In het bijzonder heeft de Commissie:
 - a. blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door zich te baseren op betalingen in omgekeerde richting en/of aanzienlijke aansporing;
 - b. de vraag naar het bestaan van een gevolgbeperking niet onderzocht aan de hand van de leer van de nevenrestricties en/of de in zaak C-309/99, *Wouters*, neergelegde beginselen, en/of artikel 102 VWEU, hetgeen zij had moeten doen, en
 - c. haar beoordeling van de marktpositie van Servier in het licht van artikel 101, lid 1, VWEU, rechtstreeks gebaseerd op haar bevindingen inzake het bestaan van een machtspositie in de zin van artikel 102 VWEU, die nietig zijn verklaard (zaak T-691/14, *Servier/Commissie*).

Boete

3. Derde middel: het Gerecht heeft met betrekking tot de geldboete het nieuwe karakter van de vermeende inbreuk onjuist beoordeeld.
4. Vierde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de verplichting om bij het bepalen van een boete zowel rekening te houden met de ernst als met de duur van de vermeende inbreuk.
5. Vijfde middel: het Gerecht heeft bij het bepalen van de boete ten onrechte geen rekening gehouden met de waarde van de door Servier aan Lupin overgedragen octrooiaanvragen.
6. Zesde middel: dit middel hangt af van het slagen van de hogere voorziening van de Commissie tegen het arrest van het Gerecht in zaak T-684/14, Krka, en houdt in dat het Gerecht ten onrechte heeft geoordeeld dat de behandeling door de Commissie van Lupin, in vergelijking met Krka, het beginsel van gelijke behandeling niet schond.

Hogere voorziening ingesteld op 20 februari 2019 door Mohamed Hosni Elsayed Mubarak tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 12 december 2018 in zaak T-358/17, Mubarak/Raad

(Zaak C-145/19 P)

(2019/C 148/24)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (vertegenwoordigers: D. Anderson, QC, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, G. Martin, C. Enderby Smith, F. Holmey, solicitors)

Andere partij in de procedure: Raad van de Europese Unie

Conclusies

1. de bestreden beslissing vernietigen;
2. de zaak zelf afdoen en daarbij de litigieuze handelingen nietig verklaren voor zover zij op rekwirant betrekking hebben;
3. subsidiair, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor afdoening overeenkomstig de juridische beoordeling van het Hof van Justitie; en
4. de Raad verwijzen in de bij rekwirant opgekomen kosten van de procedures voor het Gerecht en het Hof van Justitie.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad niet behoefde te controleren of de Egyptische autoriteiten rekwirants Unierechtelijke grondrechten hadden geëerbiedigd.

Tweede middel: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad niet behoefde te controleren of de gerechtelijke procedure en onderzoeken met betrekking tot rekwirant dusdanige handelingen betreffen dat de rechtsstaat in Egypte erdoor wordt ondermijnd.

Derde middel: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad geen kennelijke beoordelingsfout had gemaakt door zich te baseren op zaak nr. 8897 (renovatie particulier woonhuis).

Vierde middel: het Gerecht heeft ten onrechte vastgesteld dat de Raad geen kennelijke beoordelingsfout had gemaakt door zich te baseren op zaak nr. 756 (geschenken van Al-Ahram) en zaak nr. 53 (geschenken van Dar El Tahrir).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië) op
21 februari 2019 — SCT, d.d., in faillissement/Republiek Slovenië**

(Zaak C-146/19)

(2019/C 148/25)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SCT, d.d., in faillissement

Verwerende partij: Republiek Slovenië

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 90, lid 2, van de btw-richtlijn aldus worden uitgelegd dat een derogatie aan het recht van verlaging van de maatstaf van heffing van de btw ook is toegestaan in geval van onherroepelijke niet-betaling, als deze onherroepelijke niet-betaling een gevolg is van het verzuim van de belastingplichtige om een verschuldigde handeling te verrichten, bijvoorbeeld het verzuim om een vordering in te dienen in een faillissementsprocedure die is ingeleid jegens de schuldenaar van de belastingplichtige, zoals in casu?
 - 2) Indien een dergelijke derogatie aan het recht op verlaging van de maatstaf van heffing van de btw toelaatbaar is: bestaat er eveneens een recht op verlaging van die maatstaf van heffing wegens niet-betaling indien de belastingplichtige aantoont dat zijn vorderingen zelfs niet zouden zijn voldaan als hij ze in de faillissementsprocedure zou hebben ingediend, of dat er redelijke gronden waren voor zijn verzuim om de vordering in te dienen?
 - 3) Werkt artikel 90, lid 1, van de btw-richtlijn ook rechtstreeks indien de wetgever van de lidstaat verder gaat dan het kader van de toelaatbare regeling van de derogaties die in dat artikel 90 zijn neergelegd?
-

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Okresný súd Bratislava V (Slowakije)
op 22 februari 2019 — Strafzaak tegen R.B.**

(Zaak C-149/19)

(2019/C 148/26)

Procestaal: Slowaaks

Verwijzende rechter

Okresný súd Bratislava V

Partij in de strafzaak

R.B.

Prejudiciële vragen

- 1) Is het in overeenstemming met de artikelen 4 en 8, lid 2, van richtlijn 2012/13/EU ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures (hierna: „richtlijn 2012/13/EU”), met het recht op vrijheid en zekerheid als vervat in artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), met de rechten van de verdediging als bedoeld in artikel 48, lid 2, van het Handvest alsmede met het recht op een eerlijke procedure als bedoeld in artikel 47 van het Handvest dat de nationale autoriteiten aan de aangehouden persoon tijdens de detentieperiode niet schriftelijk alle in artikel 4, lid 2, van richtlijn 2012/13/EU genoemde informatie (met name het recht op toegang tot het dossier) verstrekken (dat wil zeggen volledig) en evenmin toestaan dat dit verzuim om informatie te verstrekken wordt aangevochten overeenkomstig artikel 8, lid 2, van richtlijn 2012/13/EU? Ingeval deze vraag ontkennend wordt beantwoord: is deze schending van het Unierecht in enige fase van de strafprocedure van invloed op de rechtmatigheid van de vrijheidsontneming middels aanhouding en voorlopige hechtenis, en voorts op de rechtmatigheid van de voortzetting van de voorlopige hechtenis?
- 2) Is een nationaal voorschrift als artikel 172, lid 4, van het Slowaakse wetboek van strafrecht, dat illegale drugshandel strafbaar stelt, dat de rechter niet toestaat een vrijheidsstraf van minder dan 20 jaar op te leggen en dat geen mogelijkheid biedt om rekening te houden met het beginsel van individualisering van de straffen, in overeenstemming met artikel 4 van kaderbesluit 2004/757/JBZ ⁽²⁾ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van illegale drugshandel, met het beginsel van loyale samenwerking als bedoeld in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), met de artikelen 82 en 83 VWEU, met het recht op een eerlijk proces als vervat in artikel 47 van het Handvest, met het in artikel 49, lid 3, van het Handvest geformuleerde beginsel van evenredigheid van de straffen alsmede met de beginselen van evenredigheid, eenheid, doeltreffendheid en voorrang van het Unierecht? Is het voor de beantwoording van deze vraag van belang dat de illegale drugshandel niet is gepleegd in het kader van een criminele organisatie in de zin van het Unierecht?

⁽¹⁾ PB 2012, L 142, blz. 1.

⁽²⁾ PB 2004, L 335, blz. 8.

**Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2019 door de Europese Commissie tegen het arrest van het
Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-684/14, Krka/Commissie**

(Zaak C-151/19 P)

(2019/C 148/27)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Mongin, F. Castilla Contreras, C. Vollrath, gemachtigden, D. Bailey, barrister)

Andere partij in de procedure: Krka Tovarna Zdravil d.d.

Conclusies

- punten 1 tot en met 4 van het dictum van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie in zaak T-684/14 vernietigen;
- de zaak krachtens artikel 61 van het Statuut terugverwijzen naar het Gerecht van de Europese Unie;
- Krka verwijzen in de kosten van de Commissie.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat Krka ten tijde van de overeenkomsten in kwestie geen concurrentiedruk heeft uitgeoefend op Servier.

Tweede middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van de inhoud en de doelstellingen van de licentieovereenkomst als aansporing voor Krka om de beperkingen van de schikkingsovereenkomst te aanvaarden.

Derde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van het begrip mededingingsbeperking naar strekking als bedoeld in artikel 101, lid 1, VWEU.

Vierde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de analyse van de bedoeling van de partijen voor de toepassing van artikel 101 VWEU.

Vijfde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekening te houden met de mededingingsbevorderende gevolgen van de licentie op markten die niet binnen de reikwijdte van de door het besluit vastgestelde schending van artikel 101, lid 1, VWEU vallen.

Zesde middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van het voorwerp van de overdrachtsovereenkomst.

Zevende rechtsmiddel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de toepassing van het begrip mededingingsbeperkend gevolg als bedoeld in artikel 101, lid 1, VWEU.

Beroep ingesteld op 22 februari 2019 — Europese Commissie/Republiek Oostenrijk**(Zaak C-161/19)**

(2019/C 148/28)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: C. Hermes en M. Noll-Ehlers, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Oostenrijk

Conclusies

- vaststellen dat de Republiek Oostenrijk, door de lentejacht op de houtsnip toe te staan in de deelstaat Neder-Oostenrijk, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 7, lid 4, van richtlijn 2009/147/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2009 inzake het behoud van de vogelstand ⁽¹⁾;
- de Republiek Oostenrijk verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Dit beroep richt zich tegen het toestaan van de lentejacht op de houtsnip (*scolopax rusticola*) in Neder-Oostenrijk. Mannelijke houtsnippen kunnen daar van 1 maart tot en met 15 april gedurende de baltsperiode worden gedood, waarbij een maximaal toegestaan jachtquotum van 1410 (sinds februari 2017: 759) stuks geldt.

Volgens de Commissie schendt de bestreden regeling het verbod op lentejacht als bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2009/147.

Volgens de Republiek Oostenrijk valt de regeling onder de uitzondering van artikel 9, lid 1, onder c), van richtlijn 2009/147. Deze bepaling maakt het mogelijk dat lidstaten, indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat, afwijken van artikel 7, lid 4, van de richtlijn om het vangen, het houden of elke andere wijze van verstandig gebruik van bepaalde vogels in kleine hoeveelheden selectief en onder strikt gecontroleerde omstandigheden toe te staan. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof dienen de lidstaten na te gaan of aan de voorwaarden voor de toepassing van deze afwijking is voldaan.

De Commissie is van mening dat de Republiek Oostenrijk niet heeft aangetoond dat er geen andere bevredigende oplossing bestaat in de zin van de aanhef van artikel 9, lid 1, en ook niet dat het maximaal toegestane jachtquotum voldoet aan het vereiste van „kleine hoeveelheden” als bedoeld in artikel 9, lid 1, onder c), van de richtlijn. Betoogd wordt dat de herfstjacht een bevredigend alternatief kan zijn, aangezien houtsnippen ook in de herfst in aanzienlijke hoeveelheden voorkomen in de jachtgebieden van Neder-Oostenrijk. De Republiek Oostenrijk heeft geen overtuigend bewijs geleverd ter onderbouwing van haar middel dat de lentejacht beter is voor de populatie van houtsnippen dan de herfstjacht. De berekening van de „kleine hoeveelheden” is bovendien niet nauwkeurig, aangezien de Oostenrijkse autoriteiten zich hebben gebaseerd op de verkeerde referentiepopulatie.

⁽¹⁾ PB 2010, L 20, blz. 7.

Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Niche Generics Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-701/14, Niche Generics/Commissie

(Zaak C-164/19 P)

(2019/C 148/29)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Niche Generics Ltd (vertegenwoordigers: F. Carlin, barrister, M. Healy, solicitor, B. Hoorelbeke, advocaat, S. Mobley, solicitor, H. Sheraton, solicitor, en A. Robertson QC)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het bestreden arrest in zijn geheel vernietigen;
- het litigieuze besluit in zijn geheel nietig verklaren voor zover het betrekking heeft op Niche, en
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en in de kosten die Niche in de onderhavige procedure en de procedure voor het Gerecht zijn opgekomen.

Middelen en voornaamste argumenten

Niche voert aan dat het Gerecht op verschillende punten blijkt heeft gegeven van een verkeerde rechtsopvatting.

- Ten eerste heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door geen gebruik te maken van de objectieve noodzakelijkheidstoets als bedoeld in het arrest BAT.
- Ten tweede heeft het Gerecht, als schikkingsovereenkomsten onder artikel 101 VWEU vallen, blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door Niches schikkingsovereenkomst ten onrechte te kwalificeren als een inbreuk naar strekking.
- Ten derde heeft het Gerecht niet voldaan aan de motiveringsplicht als bedoeld in artikel 36 van het Statuut van het Hof van Justitie door de door Niche gegeven uitlegging van de schikkingsovereenkomst te verwerpen, zonder daarbij in te gaan op haar juridische argumenten.
- Ten vierde heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te oordelen dat Niche een potentiële concurrent van Servier was.
- Ten vijfde heeft het Gerecht het fundamentele beginsel van gelijke behandeling geschonden door Niche anders te behandelen dan andere generieke ondernemingen die zich in soortgelijke omstandigheden bevinden, en door Niches schikkingsovereenkomst ten onrechte te kwalificeren als een inbreuk naar strekking op artikel 101, lid 1, VWEU.
- Ten zesde heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te miskennen dat de schikkingsovereenkomst voldoet aan de criteria voor een vrijstelling uit hoofde van artikel 101, lid 3, VWEU.

- Ten zevende heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door de juridische criteria om te bepalen of er sprake is van schending van Niches recht van verweer en/of het beginsel van behoorlijk bestuur, onjuist toe te passen.
- Ten achtste heeft het Gerecht het algemene Unierechtelijke beginsel met betrekking tot het evenredigheidsvereiste geschonden door een boetebedrag in stand te laten dat niet in verhouding staat tot Niches financiële draagkracht.

**Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Slovak Telekom, a.s. tegen het arrest van het Gerecht
(Negende kamer — uitgebreid) van 13 december 2018 in zaak T-851/14, Slovak Telekom/Commissie**

(Zaak C-165/19 P)

(2019/C 148/30)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Slovak Telekom, a.s. (vertegenwoordigers: D. Geradin, Rechtsanwalt, R. O'Donoghue, QC)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Slovanet, a.s.

Conclusies

- het arrest van het Gerecht geheel of gedeeltelijk vernietigen;
- het besluit geheel of gedeeltelijk nietig verklaren;
- subsidiair, de aan rekwirante opgelegde boetes nietig verklaren of verder verlagen; en
- de Commissie verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure en de procedure voor het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

- Eerste middel — onjuiste rechtsopvattingen en/of kennelijk onjuiste of ontbrekende motivering aangaande de weigering om zaken te doen:
 - Eerste sub-middel: de vaststelling van het Gerecht dat de in het arrest Bronner in het kader van artikel 102 VWEU geformuleerde voorwaarden voor de weigering om te leveren, niet van toepassing zijn wanneer er een ex ante reglementaire verplichting tot het verlenen van toegang bestaat, is onjuist. Het argument van het Gerecht dat niet hoefde te worden voldaan aan het in het arrest Bronner geformuleerde criterium van „onontbeerlijkheid”, aangezien de „noodzaak van toegang tot rekwirantes aansluitnetwerk” reeds was vastgesteld door ex ante regelgeving, en dat, derhalve, de Commissie in het kader van artikel 102 VWEU de „onontbeerlijkheid” niet (opnieuw) hoefde te onderzoeken, berustte bovendien op een onjuiste rechtsopvatting.
 - Tweede sub-middel: de vaststelling van het Gerecht dat het arrest van het Hof TeliaSonera steun biedt voor de stelling dat de weigeringen van rekwirante om zaken te doen niet vereisen dat wordt aangetoond dat aan de in het arrest Bronner geformuleerde voorwaarden is voldaan, berust op een onjuiste rechtsopvatting.
 - Derde sub-middel: de vaststelling van het Gerecht dat zijn arrest Clearstream moet worden onderscheiden van de onderhavige zaak omdat daarin, in tegenstelling tot in casu, geen sprake was van een voormalig staatsmonopolie of van een ex ante reglementaire verplichting tot het verlenen van toegang, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

- Vierde sub-middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en/of kennelijk onjuiste of ontbrekende motivering bij zijn vaststelling dat een constructieve weigering niet noodzakelijkerwijs minder ernstig is dan een daadwerkelijke weigering, en dat dit per geval moet worden beoordeeld.
- Vijfde sub-middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en/of een kennelijke beoordelingsfout door te concluderen dat het feit dat rekwirante een voormalig staatsmonopolie is, een rechtsgrond biedt om in het onderhavige geval de voorwaarden uit het arrest Bronner niet toe te passen.
- Tweede middel — de vaststelling van het Gerecht dat de Commissie geen inbreuk heeft gemaakt op rekwirantes recht van verweer door haar methodiek, beginselen, en data betreffende de „gemiddelde incrementele langetermijncosten” (GILTK) niet bekend te maken aan rekwirante en haar niet in staat te stellen om voorafgaand aan het besluit en binnen een tijdsbestek dat rekwirante daadwerkelijk de gelegenheid zou bieden om gebruik te maken van haar recht van verweer, berust op een onjuiste rechtsopvatting.
- Derde middel — de redenering van het Gerecht tot afwijzing van verweersters „optimaliseringsaanpassingen” berustte op onjuiste rechtsopvattingen, omdat daarbij het juridische begrip „even efficiënte operator” (EEO) in de bijzondere context van het onderhavige geval onjuist werd toegepast.

Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Unichem Laboratories Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 12 december 2018 in zaak T-705/14, Unichem Laboratories/Commissie

(Zaak C-166/19 P)

(2019/C 148/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Unichem Laboratories Ltd (vertegenwoordigers: F. Carlin, barrister, M. Healy, solicitor, B. Hoorelbeke, advocaat, S. Mobley, solicitor, H. Sheraton, solicitor, en A. Robertson QC)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het bestreden arrest in zijn geheel vernietigen;
- het litigieuze besluit in zijn geheel nietig verklaren voor zover het betrekking heeft op Unichem, en
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en in de kosten die Unichem in de onderhavige procedure en de procedure voor het Gerecht zijn opgekomen.

Middelen en voornaamste argumenten

Unichem voert aan dat het Gerecht op verschillende punten blijk heeft gegeven van een verkeerde rechtsopvatting.

- Ten eerste heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie bevoegd was om krachtens artikel 101, lid 1, VWEU jegens Unichem een besluit te nemen aangezien:

het Gerecht de juridische criteria om te bepalen of er sprake is van één enkele economische eenheid onjuist heeft toegepast, en

het Gerecht onterecht heeft geoordeeld dat Unichem rechtstreeks aansprakelijk was als medeondertekenaar van de schikkingsovereenkomst.

- Ten tweede heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door geen gebruik te maken van de objectieve noodzakelijkheidstoets als bedoeld in het arrest BAT.
- Ten derde heeft het Gerecht, als schikkingsovereenkomsten onder artikel 101 VWEU vallen, blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door Unichems schikkingsovereenkomst ten onrechte te kwalificeren als een inbreuk naar strekking.
- Ten vierde heeft het Gerecht niet voldaan aan de motiveringsplicht als bedoeld in artikel 36 van het Statuut van het Hof van Justitie door de door Unichem gegeven uitlegging van de schikkingsovereenkomst te verwerpen, zonder daarbij in te gaan op haar juridische argumenten.
- Ten vijfde heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te oordelen dat Niche en Unichem potentiële concurrenten van Servier waren.
- Ten zesde heeft het Gerecht het fundamentele beginsel van gelijke behandeling geschonden door Unichem en Niche anders te behandelen dan andere generieke ondernemingen die zich in soortgelijke omstandigheden bevinden, en door Niches schikkingsovereenkomst ten onrechte te kwalificeren als een inbreuk naar strekking op artikel 101, lid 1, VWEU.
- Ten zevende heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door te miskennen dat de schikkingsovereenkomst voldoet aan de criteria voor een vrijstelling uit hoofde van artikel 101, lid 3, VWEU.
- Ten achtste heeft het Gerecht blijk gegeven van een verkeerde rechtsopvatting door de juridische criteria om te bepalen of er sprake is van schending van Unichems en Niches recht van verweer en/of het beginsel van behoorlijk bestuur, onjuist toe te passen.

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Scandlines Danmark ApS en Scandlines Deutschland GmbH tegen de beschikking van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-890/16, Scandlines Danmark en Scandlines Deutschland/Commissie

(Zaak C-173/19 P)

(2019/C 148/32)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Scandlines Danmark ApS en Scandlines Deutschland GmbH (vertegenwoordiger: L. Sandberg-Mørch, advocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Koninkrijk Denemarken

Conclusies

- de beschikking van het Gerecht van 13 december 2018 in zaak T-890/16 vernietigen voor zover deze in strijd is met het arrest van het Gerecht in zaak T-630/15 wat betreft de aard van het besluit van de Commissie als bevestigende maatregel betreffende de aanvullende bouwmaatregelen.
- verweerster verwijzen in haar eigen kosten en in die van rekwiranten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren rekwirantes twee middelen aan:

- Eerste middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bestreden beschikking te geven op basis van een standpunt dat volledig tegenovergesteld is aan het standpunt dat het in zijn arrest in zaak T-630/15 heeft ingenomen.
- Tweede middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de bestreden beschikking te geven met een motivering die interne tegenstrijdigheden bevat.

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Scandlines Denmark ApS en Scandlines Deutschland GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-630/15, Scandlines Denmark en Scandlines Deutschland/Commissie

(Zaak C-174/19 P)

(2019/C 148/33)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Scandlines Denmark ApS, Scandlines Deutschland GmbH (vertegenwoordiger: L. Sandberg-Mørch, advocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Koninkrijk Denemarken, Föreningen Svensk Sjöfart, Naturschutzbund Deutschland (NABU) eV

Conclusies

- Het arrest van het Gerecht van 13 december 2018 in zaak T-630/15 vernietigen voor zover daarbij de middelen van rekwirantes zijn verworpen waarmee zij aanvoerden dat de aan A/S Femern Landanlæg toegekende maatregelen steun vormen, dat de kosten voor de Hinterland Connections (verbindingen met het achterland) geen subsidiabele kosten zijn met het oog op de verenigbaarheid van de aan Femern A/S toegekende steun, dat de aan Femern A/S toegekende maatregelen geen stimulerend effect hebben, dat de contrafeitelijke analyse onwettig is, dat de aan Femern A/S toegekende maatregelen geen buitensporige vervalsing van de mededinging veroorzaken en dat de door rekwirantes aangevoerde nieuwe middelen niet-ontvankelijk waren.
- Verweerster te verwijzen in haar eigen kosten en in die van appelantes.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes voeren tegen het bestreden arrest zeven middelen aan:

- In de eerste plaats heeft het Gerecht, in strijd met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 2, VWEU, blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij haar oordeel dat de aan A/S Femern Landanlæg verleende staatsgaranties en staatsleningen voor de spoorwegverbindingen met het Deense achterland niet tot vervalsing van de mededinging konden leiden, aangezien de relevante markt niet openstaat voor mededinging.

Rekwirantes stellen dat deze onjuiste beslissing van het Gerecht berust op vier onjuiste rechtsopvattingen, zoals uiteengezet in de volgende vier submiddelen:

- a) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de aan A/S Femern Landanlæg verstrekte staatsgaranties en staatsleningen niet van invloed kunnen zijn op de mededinging, hoewel de Fixed Link (vaste verbinding) (geëxploiteerd door Femern A/S) en de Deense spoorverbindingen met het achterland (geëxploiteerd door Femern Landanlæg) samen één geïntegreerd project vormen en over de aan Femern A/S verstrekte staatsgaranties en staatsleningen reeds is geoordeeld dat zij de mededinging kunnen vervalsen.
 - b) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de markt voor het beheer van de spoorweginfrastructuur in Denemarken „de lege” niet openstaat voor mededinging.
 - c) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de markt voor het beheer van de spoorweginfrastructuur in Denemarken „de facto” niet openstaat voor mededinging.
 - d) De markten voor de aanleg en het onderhoud van de spoorweginfrastructuur, die openstaan voor concurrentie, staan los van de markt voor het beheer en de exploitatie, in strikte zin, van de spoorweginfrastructuur.
- In de tweede plaats heeft het Gerecht, in strijd met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 2, VWEU, ten onrechte geconcludeerd dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij de vaststelling dat de aan A/S Femern Landanlæg verleende staatsgaranties en staatsleningen voor de financiering van de Deense spoorverbinding met het achterland niet van invloed konden zijn op het handelsverkeer tussen de lidstaten.
 - In de derde plaats heeft het Gerecht, in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), en artikel 108, lid 2, VWEU, ten onrechte geconcludeerd dat de kosten van de Hinterlandverbindingen in aanmerking kunnen worden genomen bij de berekening van de maximaal toegestane steunintensiteit voor de vaste verbinding (in het kader van de verenigbaarheidsanalyse), hoewel de aan de verbindingen met het achterland toegekende financiering volgens het Gerecht geen staatssteun vormt.
 - In de vierde plaats heeft het Gerecht in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en artikel 108, lid 2, VWEU ten onrechte geconcludeerd dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij het besluit dat de steun aan Femern A/S een stimulerend effect had.
 - In de vijfde plaats heeft het Gerecht in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en artikel 108, lid 2, VWEU ten onrechte geconcludeerd dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden toen zij besloot dat de Deense autoriteiten een passend contrafeitelijk scenario hadden ingediend voor haar beoordeling van de noodzaak van de steun.
 - In de zesde plaats heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de aan Femern A/S verleende steun geen ongerechtvaardigde vervalsing van de mededinging veroorzaakt.
 - In de zevende plaats heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes te weigeren nieuwe middelen aan te voeren betreffende de aanvullende bouwmaatregelen, op grond dat deze niet waren toegestaan bij het besluit van de Commissie van 23 juli 2015.
-

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2019 door Stena Line Scandinavia AB tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-631/15, Stena Line Scandinavia/Commissie

(Zaak C-175/19 P)

(2019/C 148/34)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Stena Line Scandinavia AB (vertegenwoordigers: L. Sandberg-Mørch, advocat, P. Alexiadis, Solicitor)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Koninkrijk Denemarken, Föreningen Svensk Sjöfart

Conclusies

- Het arrest van het Gerecht van 13 december 2018 in zaak T-631/15 vernietigen voor zover daarbij zijn afgewezen: rekwirantes eerste en derde middel met betrekking tot de aan Femern Landanlæg toegekende maatregelen, en rekwirantes tweede en derde middel met betrekking tot de bewering dat de Commissie blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting of te maken had met ernstige moeilijkheden betreffende het stimulerende effect van de steun, het contrafeitelijke scenario waarop de Commissie zich had gebaseerd voor haar beoordeling van de noodzaak van de steun en de conclusie dat de aan Femern A/S toegekende steun geen buitensporige vervalsing van de mededinging veroorzaakt;
- Verweerster te verwijzen in haar eigen kosten en in die van rekwirante.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert zes middelen aan tegen het bestreden arrest:

- In de eerste plaats heeft het Gerecht, in strijd met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 2, VWEU, blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij haar oordeel dat de aan A/S Femern Landanlæg verleende staatsgaranties en staatsleningen voor de spoorwegverbindingen met het Deense achterland niet tot vervalsing van de mededinging konden leiden, aangezien de relevante markt niet openstaat voor mededinging.

Rekwirante stelt dat deze onjuiste beslissing van het Gerecht berust op vier onjuiste rechtsopvattingen, zoals uiteengezet in de volgende vier submiddelen:

- a) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de aan A/S Femern Landanlæg verstrekte staatsgaranties en staatsleningen niet van invloed kunnen zijn op de mededinging, hoewel de Fixed Link (vaste verbinding) (geëxploiteerd door Femern A/S) en de Deense spoorverbindingen met het achterland (geëxploiteerd door Femern Landanlæg) samen één geïntegreerd project vormen en over de aan Femern A/S verstrekte staatsgaranties en staatsleningen reeds is geoordeeld dat zij de mededinging kunnen vervalsen.
- b) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de markt voor het beheer van de spoorweginfrastructuur in Denemarken „de lege” niet openstaat voor mededinging.
- c) Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de markt voor het beheer van de spoorweginfrastructuur in Denemarken „de facto” niet openstaat voor mededinging.
- d) De markten voor de aanleg en het onderhoud van de spoorweginfrastructuur, die openstaan voor concurrentie, staan los van de markt voor het beheer en de exploitatie, in strikte zin, van de spoorweginfrastructuur;

- In de tweede plaats heeft het Gerecht, in strijd met de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 2, VWEU, blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij de vaststelling dat de aan A/S Femern Landanlæg verleende staatsgaranties en staatsleningen voor de financiering van de Deense spoorverbinding met het achterland niet van invloed konden zijn op het handelsverkeer tussen de lidstaten.
- In de derde plaats heeft het Gerecht, in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), en artikel 108, lid 2, VWEU, ten onrechte geconcludeerd dat de kosten van de Hinterlandverbindingen in aanmerking kunnen worden genomen bij de berekening van de maximaal toegestane steunintensiteit voor de vaste verbinding (in het kader van de verenigbaarheidsanalyse), hoewel de aan de verbindingen met het achterland toegekende financiering volgens het Gerecht geen staatssteun vormt.
- In de vierde plaats heeft het Gerecht in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en artikel 108, lid 2, VWEU ten onrechte geconcludeerd dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden bij het besluit dat de steun aan Femern A/S een stimulerend effect had.
- In de vijfde plaats heeft het Gerecht in strijd met artikel 107, lid 3, onder b), VWEU en artikel 108, lid 2, VWEU blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te concluderen dat de Commissie geen blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en geen ernstige moeilijkheden heeft ondervonden toen zij besloot dat de Deense autoriteiten een passend contrafeitelijk scenario hadden ingediend voor haar beoordeling van de noodzaak van de steun.
- In de zesde plaats heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de aan Femern A/S verleende steun geen ongerechtvaardigde vervalsing van de mededinging veroorzaakt.

Hogere voorziening ingesteld op 22 februari 2019 door Fruits de Ponent, S.C.C.L. tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-290/16, Fruits de Ponent/Commissie

(Zaak C-183/19 P)

(2019/C 148/35)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Fruits de Ponent, S.C.C.L. (vertegenwoordigers: M. Roca Junyent, R. Vallina Hoset en A. Sellés Marco, abogados)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 13 december 2018 in zaak T-290/16, Fruits de Ponent/Commissie, vernietigen (!);
- primair, overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, indien het Hof van oordeel is dat de zaak in staat van wijzen is: i) uitspraak doen over de vordering in eerste aanleg en rekwirantes aanspraken inwilligen, en ii) de Commissie verwijzen in de kosten van beide procedures, of
- subsidiair, indien het Hof van oordeel is dat de zaak niet in staat van wijzen is: i) de zaak naar het Gerecht terugverwijzen voor een nieuwe behandeling, en ii) de beslissing omtrent de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

1. In de eerste plaats stelt rekwirante dat het bestreden arrest artikel 39 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) ⁽²⁾ schendt, aangezien i) daarin irrelevante criteria zijn toegepast bij de beoordeling van het bestaan van een voldoende gekwalificeerde schending, ii) daarin niet is vastgesteld dat wanneer de Commissie ingrijpt in geval van ernstige marktverstoringen in het kader van het GLB, de handhaving van de levensstandaard van de landbouwers een van haar doelstellingen moet zijn [artikel 39, lid 1, onder b), VWEU]; iii) daarin niet is vastgesteld dat de Commissie andere gegevens moet verzamelen dan die welke zijn voorgeschreven en iv) daarin is vastgesteld dat de Commissie geen informatie hoeft te verzamelen over de door de landbouwers ontvangen prijzen.
2. In de tweede plaats is rekwirante van mening dat in het bestreden arrest i) de feiten onjuist zijn opgevat door een kennelijk onjuiste beoordeling van het bewijsmateriaal, ii) de beginselen inzake de bewijslast zijn geschonden door bepaalde feiten als bewezen te beschouwen, ook al waren zij in strijd met het verstrekte bewijsmateriaal en iii) het beginsel *venire contra factum proprium non valet* is geschonden door het aanvaarden van verklaringen van de Commissie die in strijd zijn met de antwoorden die deze instelling in het kader van het transparantiebeginsel aan burgers heeft gegeven.
3. In de derde plaats is het bestreden arrest in strijd met artikel 296 VWEU en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aangezien i) daarin wordt voorbijgegaan aan rekwirantes argumenten dat de Commissie informatie had moeten verzamelen om de doelstelling van handhaving van de levensstandaard van de producenten te bereiken en ii) daarin de beweringen van rekwirante worden genegeerd en verdraaid met betrekking tot het feit dat de Commissie moet trachten de levensstandaard van de landbouwers te garanderen, waardoor rekwirante geen antwoord op haar argumenten krijgt van de rechter.
4. In de vierde plaats is rekwirante van mening dat in casu artikel 39 VWEU en artikel 219 van verordening nr. 1308/2013 ⁽³⁾ zijn geschonden, aangezien in geval van een crisis de verantwoordelijkheid voor het in werking stellen van het buitengewone crisismechanisme uitsluitend bij de Commissie ligt, en niet bij verzoekers of producentenorganisaties.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2018:934.

⁽²⁾ PB 2012, C 326, blz. 1.

⁽³⁾ Verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001 en (EG) nr. 1234/2007 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 671).

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Tweedale/EFSA

(Zaak T-716/14) ⁽¹⁾

(„Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten in verband met toxiciteitsstudies die zijn verricht in het kader van de verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof glyfosaat — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering ter bescherming van de commerciële belangen — Hoger openbaar belang — Verordening (EG) nr. 1367/2006 — Begrip „informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu”)

(2019/C 148/36)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Anthony C. Tweedale (Brussel, België) (vertegenwoordiger: B. Kloostra, advocaat)

Verwerende partij: Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (vertegenwoordigers: D. Detken, J. Tarazona, C. Pintado en B. Vagenende, gemachtigden, aanvankelijk bijgestaan door R. van der Hout en A. Köhler, vervolgens door R. van der Hout en C. Wagner, advocaten)

Interveniënt aan de zijde van verzoekende partij: Koninkrijk Zweden (vertegenwoordigers: aanvankelijk A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson en L. Swedenborg, vervolgens A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, L. Swedenborg en F. Bergius, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit van EFSA van 16 oktober 2017 tot intrekking en vervanging van het besluit van 30 juli 2014 en tot verlening van gedeeltelijke toegang tot twee toxiciteitsstudies betreffende de werkzame stof glyfosaat, die zijn verricht in het kader van de procedure tot verlenging van de goedkeuring van deze werkzame stof op grond van verordening (EG) nr. 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen en tot intrekking van de richtlijnen 79/117/EEG en 91/414/EEG van de Raad (PB 2009, L 309, blz. 1)

Dictum

- 1) Het besluit van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (EFSA) van 16 oktober 2017 tot intrekking en vervanging van het besluit van 30 juli 2014 en tot verlening van gedeeltelijke toegang tot twee toxiciteitsstudies betreffende de werkzame stof glyfosaat, die zijn verricht in het kader van de verlenging van de goedkeuring van deze werkzame stof, wordt nietig verklaard voor zover EFSA weigert deze studies volledig openbaar te maken, met uitzondering van de namen en de handtekeningen van de personen die daarin worden vermeld.
- 2) EFSA draagt haar eigen kosten, alsook die van Anthony C. Tweedale.
- 3) Het Koninkrijk Zweden zal zijn eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 448 van 15.12.2014.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Italië/Commissie(Zaak T-135/15) ⁽¹⁾

(„ELGF — Van financiering uitgesloten uitgaven — Uitgaven verricht door Italië — Tijdelijke regeling voor de herstructurering van de suikerindustrie — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Verordening (EG) nr. 1290/2005 — Termijn van 24 maanden — Begrip „meerjarige maatregel” — Voorwaarden voor de toekenning van herstructureringssteun — Begrip „productie-installatie” — Kwalificaties van silos — Begrip „volledige ontmanteling” — Bijlage 2 bij document VI/5330/97 — Moeilijkheden bij de uitlegging van de Unieregeling — Loyale samenwerking — Gewettigd vertrouwen — Ne bis in idem — Slachtpremies — Voorlichtings- en afzetbevorderingsacties betreffende landbouwproducten — Laattijdige betalingen — Bewijs van het bestaan van bijzondere omstandigheden het beheer — Gelijke behandeling — Onjuiste vertaling in een van de taalversies van een Unieverordening — Toerekenbaarheid van de financiële correctie aan de lidstaat”)

(2019/C 148/37)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: G. Palmieri, gemachtigde, bijgestaan door C. Colelli, avvocato dello Stato)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk D. Bianchi, P. Ondrůšek en I. Galindo Martín, gemachtigden, vervolgens D. Bianchi en P. Ondrůšek, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verzoekende partij: Franse Republiek (vertegenwoordigers: D. Colas en S. Horrenberger, gemachtigden) en Hongarije (vertegenwoordigers: M. Z. Fehér en G. Koós, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/103 van de Commissie van 16 januari 2015 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgaraantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) (PB 2015, L 16, blz. 33), voor zover het betrekking heeft op bepaalde uitgaven die zijn verricht door de Italiaanse Republiek

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) De Italiaanse Republiek zal haar eigen kosten en de kosten van de Europese Commissie dragen.
- 3) De Franse Republiek en Hongarije zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 155 van 11.5.2015.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Hongarije/Commissie(Zaak T-139/15) ⁽¹⁾

(„EOGFL, afdeling Garantie — ELGF — Suiker — Tijdelijke regeling voor herstructurering van de suikerindustrie in de Europese Gemeenschap — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Uitgaven die van financiering zijn uitgesloten — Uitgaven gedaan door Hongarije — Voorwaarden voor de toekenning van steun voor volledige of gedeeltelijke ontmanteling — Begrip „productie-installaties” — Beoordeling van het gebruik van silo's op de datum van indiening van de steunaanvraag — Begrip „volledige ontmanteling” — Bijlage 2 bij document VI/5330/97 — Moeilijkheden bij de uitlegging van de Unieregeling — Loyale samenwerking”)

(2019/C 148/38)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Hongarije (vertegenwoordigers: aanvankelijk M. Fehér, G. Koós, A. Pálfy, vervolgens M. Fehér, G. Koós, Zs. Biró-Tóth en E. Tóth, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: P. Ondrůšek en B. Béres, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van de verzoekende partij: Franse Republiek (vertegenwoordiger: D. Colas, gemachtigde), Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: G. Palmieri, gemachtigde, en C. Colelli, avvocato dello Stato)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/103 van de Commissie van 16 januari 2015 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) (PB 2015, L 16, blz. 33), voor zover daarbij een bedrag van 1 170 940 000 EUR aan herstructureringssteun die door Hongarije is verleend aan de suikerindustrie, is uitgesloten van financiering door het ELGF

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Hongarije zal zijn eigen kosten en de helft van de kosten van de Europese Commissie dragen.
- 3) De Commissie zal de andere helft van haar eigen kosten dragen.
- 4) De Franse Republiek en de Italiaanse Republiek zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 190 van 8.6.2015.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Frankrijk/Commissie(Zaak T-156/15) ⁽¹⁾

(„ELGF en Elfpo — Uitgaven die van financiering zijn uitgesloten — Uitgaven gedaan door Frankrijk — Regeling inzake oppervlaktegebonden steun — Procedurele waarborgen — Verordening (EG) nr. 885/2006 — Begrip „blijvend grasland” — Verordening (EG) nr. 1120/2009 — Nationaal controlesysteem op basis van een niet-conforme definitie van voederareaal — Uitsluiting van alle uitgaven — Evenredigheid — Programma voor plattelandsontwikkeling in continentaal Frankrijk — Maatregelen ter ondersteuning van plattelandsontwikkeling — Gebieden met natuurlijke belemmeringen — Verordening (EG) nr. 1975/2006 — Verordening (EU) nr. 65/2011 — Forfaitaire financiële correctie — Controles ter plaatse — Beweidingscriteria — Tellen van de dieren — Tijdelijke regeling voor herstructurering van de suikerindustrie — Verordening (EG) nr. 320/2006 — Verordening (EG) nr. 968/2006 — Voorwaarden voor toekenning van herstructureringssteun — Begrip „productie-installatie” — Beoordeling van het gebruik van silo's op de datum van indiening van de steunaanvraag — Begrip „totale ontmanteling” — Evenredigheid — Gelijke behandeling — Bijlage 2 bij document VI/5330/97”)

(2019/C 148/39)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Franse Republiek (vertegenwoordigers: aanvankelijk F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas en C. Candat, vervolgens G. de Bergues, D. Colas, F. Fize en A. Daly en tenslotte D. Colas, S. Horrenberger, R. Coesme, E. de Moustier en A.-L. Desjonquères, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Bouquet en D. Triantafyllou, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verzoekende partij: Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: G. Palmieri, gemachtigde, bijgestaan door C. Colelli, avvocato dello Stato) en Hongarije (vertegenwoordigers: M. Fehér en G. Koós, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/103 van de Commissie van 16 januari 2015 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) (PB 2015, L 16, blz. 33)

Dictum

- 1) Uitvoeringsbesluit (EU) 2015/103 van de Commissie van 16 januari 2015 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo), wordt nietig verklaard voor zover daarbij alle uitgaven van de Franse Republiek in Haute-Corse in verband met rechtstreekse oppervlaktegebonden steun in het kader van de eerste pijler voor de begrotingsjaren 2011 en 2012 van financiering door de Europese Unie worden uitgesloten.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) De Europese Commissie en de Franse Republiek dragen hun eigen kosten.
- 4) De Italiaanse Republiek en Hongarije dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 190 van 8.6.2015.

Arrest van het Gerecht van 13 maart 2019 — Espírito Santo Financial Group/ECB(Zaak T-730/16) ⁽¹⁾

(„Toegang tot documenten — Besluit 2004/258/EG — Documenten inzake het besluit van de ECB van 1 augustus 2014 betreffende Banco Espírito Santo, SA — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering betreffende de vertrouwelijkheid van de beraadslagingen van de besluitvormende organen van de ECB — Uitzondering betreffende het financiële, monetaire of economische beleid van de Unie of van een lidstaat — Uitzondering betreffende de stabiliteit van het financiële stelsel in de Unie of in een lidstaat — Uitzondering betreffende de bescherming van commerciële belangen — Uitzondering betreffende documenten voor intern gebruik — Motiveringsplicht”)

(2019/C 148/40)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Espírito Santo Financial Group SA (Luxemburg, Luxemburg) (vertegenwoordigers: R. Oliveira, S. Estima Martins en D. Duarte de Campos, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank (vertegenwoordigers: F. von Lindeiner en S. Lambrinoc, gemachtigden, bijgestaan door H.-G. Kamann, advocaat)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van het besluit van de ECB van 31 augustus 2016 houdende gedeeltelijke weigering van de toegang tot bepaalde documenten inzake het besluit van de ECB van 1 augustus 2014 betreffende Banco Espírito Santo SA.

Dictum

- 1) Het besluit van de Europese Centrale Bank (ECB) van 31 augustus 2016 houdende gedeeltelijke weigering van toegang tot bepaalde documenten inzake haar besluit van 1 augustus 2014 betreffende Banco Espírito Santo SA wordt nietig verklaard voor zover daarbij de toegang wordt geweigerd tot het kredietbedrag in de uittreksels van de notulen houdende het besluit van de Raad van Bestuur van de ECB van 28 juli 2014 en tot de in de voorstellen van de directie van de ECB van 28 juli en 1 augustus 2014 onleesbaar gemaakte informatie.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) Espírito Santo Financial Group SA en de ECB dragen elk hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 462 van 12.12.2016.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Xiaomi/EUIPO — Duding Develops (MI)(Zaak T-799/16) ⁽¹⁾

(„Uniemeerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor een Uniebeeldmerk MI — Ouder Uniebeeldmerk MI — Relatieve weigeringsgrond — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001] — Motiveringsplicht — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009 (thans artikel 94 van verordening 2017/1001)”)

(2019/C 148/41)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Xiaomi Inc. (Peking, China) (vertegenwoordigers: T. Raab en C. Tenkhoff, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: M. Rajh, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO: Duding Develops, SL (Leganés, Spanje)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 5 september 2016 (zaak R 337/2016-4) betreffende een oppositieprocedure tussen Xiaomi en Duding Develops

Dictum

- 1) De beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) van 5 september 2016 (zaak R 337/2016-4) wordt vernietigd voor zover daarbij het beroep is verworpen tegen de beslissing van de oppositieafdeling om de oppositie tegen de inschrijving van het beeldteken MI als Uniemeerk af te wijzen voor „materiaal voor elektrische leidingen [kabels]”, „elektrische draden”, „elektriciteitsdraden (geïsoleerde -)”, „aansluitkabels”, „kabelconnectors”, „adapters”, „stroomadapters”, „reisadapters voor stekkers”, „adapters voor het verbinden van telefoons met gehoorapparaten” en „verlengsnoeren”, voor waren van klasse 9, evenals voor „rugzakken”, „rugzakjes” en tassen voor bergbeklimmers” voor waren van klasse 18.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) Xiaomi Inc. zal twee derde van haar eigen kosten dragen evenals twee derden van de kosten van het EUIPO.
- 4) Het EUIPO zal een derde van zijn eigen kosten dragen evenals een derde van de kosten van Xiaomi.

⁽¹⁾ PB C 22 van 23.1.2017.

Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Zweden/Commissie**(Zaak T-837/16) ⁽¹⁾**

(„REACH — Besluit van de Commissie houdende verlening van een autorisatie voor het gebruik van loodsulfochromaat geel en loodchromaatmolybdaatsulfaat rood — Artikel 60, leden 4 en 5, van verordening (EG) nr. 1907/2006 — Onderzoek of er geen alternatieven beschikbaar zijn — Onjuiste rechtsopvatting”)

(2019/C 148/42)

Procestaal: Zweeds

Partijen

Verzoekende partij: Koninkrijk Zweden (vertegenwoordigers: aanvankelijk A. Falk en F. Bergius, vervolgens A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev en J. Lundberg, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lindenthal, K. Mifsud-Bonnici, K. Simonsson en G. Tolstoy, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verzoekende partij: Koninkrijk Denemarken (vertegenwoordigers: aanvankelijk C. Thorning en M. Wolff, vervolgens M. Wolff en J. Nymann-Lindgren, gemachtigden); Republiek Finland (vertegenwoordiger: S. Hartikainen, gemachtigde), en het Europees Parlement (vertegenwoordigers: A. Neergaard en A. Tamás, gemachtigden)

Interveniënt aan de zijde van verwerende partij: Europees Agentschap voor chemische stoffen (vertegenwoordigers: M. Heikkilä, W. Broere en C. Schultheiss, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot nietigverklaring van uitvoeringsbesluit C(2016) 5644 final van de Commissie van 7 september 2016 houdende verlening van een autorisatie voor bepaalde toepassingen van loodsulfochromaat geel en loodchromaatmolybdaatsulfaat rood overeenkomstig verordening (EG) nr. 1907/2006

Dictum

- 1) Uitvoeringsbesluit C(2016) 5644 final van de Commissie van 7 september 2016 houdende verlening van een autorisatie voor bepaalde toepassingen van loodsulfochromaat geel en loodchromaatmolybdaatsulfaat rood overeenkomstig verordening (EG) nr. 1907/2006 wordt nietig verklaard.
- 2) Het verzoek van de Commissie om in geval van nietigverklaring van uitvoeringsbesluit C(2016) 5644 final van 7 september 2016 de gevolgen van dat besluit te handhaven totdat zij de vergunningsaanvraag opnieuw kan beoordelen, wordt afgewezen.
- 3) De Commissie zal haar eigen kosten en die van het Koninkrijk Zweden dragen.
- 4) Het Koninkrijk Denemarken, de Republiek Finland en het Europees Parlement zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 38 van 6.2.2017.

Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — L/Parlement(Zaak T-59/17) ⁽¹⁾

(„Ambtenarenrecht — Geaccrediteerd parlementair medewerker — Opzegging van de overeenkomst — Verbreking van de vertrouwensband — Nevenactiviteiten — Kennelijke beoordelingsfout — Vordering tot schadevergoeding”)

(2019/C 148/43)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: L (vertegenwoordiger: I. Coutant Peyre, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: Í. Ní Riagáin Dúro en M. Windisch, gemachtigden)

Voorwerp

Enerzijds, een op artikel 270 VWEU gebaseerd verzoek tot nietigverklaring van het besluit van het Parlement van 24 juni 2016 houdende opzegging van verzoekers overeenkomst van geaccrediteerd parlementair medewerker en, anderzijds, een vordering tot vergoeding van de immateriële schade die verzoeker stelt te hebben geleden.

Dictum

- 1) Het besluit van het Parlement van 24 juni 2016 houdende opzegging van de overeenkomst van geaccrediteerd parlementair medewerker van L wordt nietig verklaard.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) Het Europees Parlement wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 221 van 10.7.2017.

Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Hautala e.a./EFSA(Zaak T-329/17) ⁽¹⁾

(„Toegang tot documenten — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Documenten in verband met carcinogeniteitsstudies die zijn verricht in het kader van de verlenging van de goedkeuring voor de werkzame stof glyfosaat — Gedeeltelijke weigering van toegang — Uitzondering ter bescherming van commerciële belangen — Hoger openbaar belang — Verordening (EG) nr. 1367/2006 — Begrip „informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu”)

(2019/C 148/44)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Heidi Hautala (Finland), Benedek Jávör (Hongarije), Michèle Rivasi (Frankrijk), Bart Staes (België) (vertegenwoordiger: B. Klooststra, advocaat)

Verwerende partij: Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (vertegenwoordigers: D. Detken en J. Tarazona, F. Volpi en B. Vagenende, gemachtigden, bijgestaan door R. van der Hout en C. Wagner, advocaten)

Interveniënten aan de zijde van verwerende partij: Cheminova A/S (Harboøre, Denemarken) (vertegenwoordiger: C. Mereu, advocaat), Monsanto Europe (Antwerpen, België) en Monsanto Company (Wilmington, Delaware, Verenigde Staten) (vertegenwoordigers: aanvankelijk M. Pittie, P. Honoré en N. Callens, vervolgens P. Honoré, N. Callens en A. Helfer, advocaten)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit van EFSA van 14 maart 2017 tot gedeeltelijke weigering van toegang tot twaalf studies inzake de carcinogeniteit van de werkzame stof glyfosaat, die zijn verricht in het kader van de procedure tot verlenging van de goedkeuring van deze werkzame stof op grond van verordening (EG) nr. 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen en tot intrekking van de richtlijnen 79/117/EEG en 91/414/EEG van de Raad (PB 2009, L 309, blz. 1).

Dictum

- 1) *Het besluit van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid (EFSA) van 14 maart 2017 wordt nietig verklaard voor zover EFSA de toegang heeft geweigerd tot de onderdelen „Materiaal, experimentele omstandigheden en methoden” en „Resultaten en analyses” van twaalf studies inzake de carcinogeniteit van de werkzame stof glyfosaat.*
- 2) *EFSA draagt haar eigen kosten alsook die van Heidi Hautala, Michèle Rivasi, Benedek Jávor en Bart Staes.*
- 3) *Cheminova A/S, Monsanto Europe en Monsanto Company dragen elk hun eigen kosten.*

(¹) PB C 249 van 31.07.2017.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — TK/Parlement

(Zaak T-446/17) (¹)

(„Openbare dienst — Tijdelijk functionarissen — Wijziging van de toegewezen taken — Begrip tewerkstelling — Oproep voor een onderhoud — Begrip procedure — Beweerd psychisch geweld — Verzoek om bijstand — Aansprakelijkheid — Immateriële schade”)

(2019/C 148/45)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: TK (vertegenwoordiger: L. Levi, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: aanvankelijk E. Taneva en M. Rantala, gemachtigden, vervolgens E. Taneva, C. González Argüelles en D. Boytha, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, tot nietigverklaring van het besluit van de voorzitter van het Parlement van 26 augustus 2016 tot afwijzing van verzoeksters verzoeken van 28 april 2016, tot vergoeding van de immateriële schade die zij zou hebben geleden, en tot nietigverklaring van het besluit van de secretaris-generaal van het Parlement van 26 april 2017, voor zover daarbij het verzoek om vergoeding van de immateriële schade die verzoekster zou hebben geleden, wordt afgewezen, alsmede tot vergoeding van die schade

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *TK wordt verwezen in haar eigen kosten en in die van het Europees Parlement.*

(¹) PB C 357 van 23.10.2017.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — De Masi en Varoufakis/ECB

(Zaak T-798/17) (¹)

(„Toegang tot documenten — Besluit 2004/258/EG — Document met als titel, Responses to questions concerning the interpretation of Art. 14.4 of the Statute of the ESCB and of the ECB’ — Weigering van toegang — Uitzondering inzake de bescherming van juridisch advies — Uitzondering inzake de bescherming van documenten voor intern gebruik — Hoger openbaar belang”)

(2019/C 148/46)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Fabio De Masi (Hamburg, Duitsland) en Yanis Varoufakis (Athene, Griekenland) (vertegenwoordiger: A. Fischer-Lescano, professor)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank (ECB) (vertegenwoordigers: T. Filipova en F. von Lindeiner, gemachtigden, bijgestaan door H.-G. Kamann, advocaat)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van het besluit van de ECB van 16 oktober 2017 waarbij verzoekers de toegang tot het document met als titel „Responses to questions concerning the interpretation of Art. 14.4 of the Statute of the ESCB and of the ECB” van 23 april 2015 is geweigerd

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Fabio De Masi en Yanis Varoufakis worden verwezen in hun eigen kosten en in die van de Europese Centrale Bank (ECB).

⁽¹⁾ PB C 42 van 5.2.2018.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Frankrijk/Commissie

(Zaak T-26/18) ⁽¹⁾

(„ELGF en ELFPO — Van de financiering uitgesloten uitgaven — Door Frankrijk verrichte uitgaven — Eenmalige en forfaitaire financiële correcties — Regeling inzake oppervlaktegebonden steun — Systeem voor de identificatie van percelen landbouwgrond — Bepaling van de voor steun in aanmerking komende oppervlakten — Behoud van landbouwgronden in goede landbouw- en milieuconditie — Topografische bijzonderheden — Begraasbare heide („landes et parcours”) — Nationaal controlesysteem vastgesteld op grond van een niet-conforme definitie van de voor steun in aanmerking komende oppervlakten — Evenredigheid — Motiveringsplicht — Conformiteitsgoedkeuring — Meest waarschijnlijke fout — Onjuiste rechtsopvatting”)

(2019/C 148/47)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Franse Republiek (vertegenwoordigers: F. Alabrune, D. Colas, A.-L. Desjonquères en S. Horrenberger, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Lewis en D. Triantafyllou, gemachtigden)

Voorwerp

Vordering krachtens artikel 263 VWEU tot gedeeltelijke nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2017/2014 van de Commissie van 8 november 2017 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) (PB 2017, L 292, blz. 61)

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 112 van 26.3.2018.

Arrest van het Gerecht van 7 maart 2019 — Laverana/EUIPO — Agroecopark (VERA GREEN)(Zaak T-106/18) ⁽¹⁾

(„Uniemerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk VERA GREEN — Ouder Uniewoordmerk LAVERA — Relatieve weigeringsgrond — Geen verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001”)

(2019/C 148/48)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Laverana GmbH & Co. KG (Wennigsen, Duitsland) (vertegenwoordigers: aanvankelijk J. Wachinger, M. Zöbisch en R. Drozd, vervolgens N. Schmitz en J. Bittner, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: L. Rampini, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: Agroecopark, SL (Majadahonda, Spanje) (vertegenwoordigers: E. Seijo Veiguela en C. Serrano Rodríguez, advocaten)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 18 december 2017 (zaak R 982/2017-5) inzake een oppositieprocedure tussen Laverana en Agroecopark

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Laverana GmbH & Co. KG wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 142 van 23.4.2018.

Arrest van het Gerecht van 13 maart 2019 — Wirecard Technologies/EUIPO — Striatum Ventures (supr)(Zaak T-297/18) ⁽¹⁾

(„Uniemerk — Nietigheidsprocedure — Uniewoordmerk supr — Ouder Benelux-woordmerk Zupr — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Overeenstemming van tekens — Artikel 60, lid 1, onder a), en artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001”)

(2019/C 148/49)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Wirecard Technologies GmbH (Aschheim, Duitsland) (vertegenwoordiger: A. Bayer, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: S. Bonne en H. O'Neill, gemachtigden)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: Striatum Ventures BV ('s-Hertogenbosch, Nederland) (vertegenwoordiger: G. Van den Hout, advocaat)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 20 februari 2018 (zaak R 2028/2017-5) inzake een nietigheidsprocedure tussen Striatum Ventures en Wirecard Technologies

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Wirecard Technologies GmbH wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 240 van 9.7.2018.

Arrest van het Gerecht van 12 maart 2019 — Novartis/EUIPO (SMARTSURFACE)

(Zaak T-463/18) (¹)

(„Uniemark — Aanvraag voor Uniewoordmerk SMARTSURFACE — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Artikel 7, lid 1, onder c), van verordening (EU) 2017/1001 — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b), van verordening 2017/1001”)

(2019/C 148/50)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Novartis AG (Bazel, Zwitserland) (vertegenwoordiger: L. Junquera Lara, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: S. Bonne en H. O'Neill, gemachtigden)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 25 mei 2018 (zaak R 1765/2017-2) inzake een aanvraag tot inschrijving van het woordteken SMARTSURFACE als Uniemark

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Novartis AG wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 352 van 1.10.2018.

Beschikking van het Gerecht van 8 maart 2019 — Herrero Torres/EUIPO — DZ Licores (CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES)

(Zaak T-326/18) ⁽¹⁾

(„Uniemark — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk CARAJILLO LICOR 43 CUARENTA Y TRES — Ouder nationaal beeldmerk Carajillo — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening 2017/2001 — Beroep dat kennelijk rechtens ongegrond is”)

(2019/C 148/51)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: José-Ramón Herrero Torres (Castellón de la Plana, Spanje) (vertegenwoordiger: J. Gil Martí, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: S. Palmero Cabezas en H. O'Neill, gemachtigden)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: DZ Licores, SLU (Cartagena, Spanje) (vertegenwoordigers: A. Vela Ballesteros en B. Lamas Begué, advocaten)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 13 maart 2018 (zaak R 2104/2017-5) inzake een oppositieprocedure tussen Herrero Torres en DZ Licores

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *José-Ramón Herrero Torres wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 249 van 16.7.2018.

Beroep ingesteld op 20 februari 2019 — Clem & Jo Optique/EUIPO — C&A (C&J)**(Zaak T-125/19)**

(2019/C 148/52)

*Taal van het verzoekschrift: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Clem & Jo Optique SARL (Cormicy, Frankrijk) (vertegenwoordiger: N. Hausmann, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: C&A AG (Zug, Zwitserland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk C&J — inschrijvingsaanvraag nr. 15 912 041

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 19 december 2018 in zaak R 1252/2018-4

Conclusies

vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangevoerd middel

— geen verwarringsgevaar tussen de merken C&A en C&J.

Beroep ingesteld op 21 februari 2019 — Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji/Commissie**(Zaak T-126/19)**

(2019/C 148/53)

*Procestaal: Pools***Partijen**

Verzoekende partij: Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji (Warschau, Polen) (vertegenwoordiger: Rechtsanwalt [radca prawny] A. Galos)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- Artikel 16 van verordening (EU) nr. 517/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende gefluoreerde broeikasgassen, dat de rechtsgrondslag vormt van het betwiste besluit, ongeldig verklaren en diens gevolge vaststellen dat het betwiste besluit in zoverre gebrekkig is;
- de Commissie in de kosten verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: verzoekster voert krachtens artikel 277 VWEU aan dat artikel 16 van verordening (EU) nr. 517/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende gefluoreerde broeikasgassen en tot intrekking van verordening (EG) nr. 842/2006, waarop het bestreden besluit is gebaseerd, ongeldig is voor zover daarbij het systeem tot toewijzing van quota wordt gestoeld op referentiewaarden die zijn verkregen uit de gerapporteerde historische gegevens inzake F-gassen die tussen 2009 en 2012 op de markt zijn gebracht, aangezien dit een discriminerende en willekeurige verdeling van marktdeelnemers aan de hand van hun eerdere activiteit op de gasmarkt vormt, en verzoekt derhalve vast te stellen dat het bestreden besluit in zoverre gebrekkig is.
2. Tweede middel: verzoekster voert schending van wezenlijk vormvoorschriften en schending van het Verdrag aan wegens ontoereikende motivering van de invoering van het systeem ter verdeling van de ondernemingen die actief zijn op de markt voor F-gassen op basis van de hoeveelheden F-gassen die tussen 2009 en 2012 op de markt zijn gebracht, overeenkomstig artikel 16, lid 1, van verordening (EU) nr. 517/2014.

Beroep ingesteld op 25 februari 2019 — Oosterbosch/Parlement

(Zaak T-131/19)

(2019/C 148/54)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Marc Oosterbosch (Brussel, België) (vertegenwoordiger: M. Casado García-Hirschfeld, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

— het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond verklaren;

en bijgevolg:

— het „bestreden besluit”, samengesteld uit salarisstroken over de maanden maart, april en juni 2018 nietig verklaren;

— het besluit van 6 november 2018, zo nodig, nietig verklaren;

— verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker één enkel middel aan, ontleend aan schending van het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en een exceptie van onwettigheid: het bestreden besluit is vastgesteld op basis van in overeenstemming met interne regels en uitvoeringsbepalingen die onwettig zijn.

Beroep ingesteld op 26 februari 2019 — Ashworth/Parlement

(Zaak T-132/19)

(2019/C 148/55)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Richard Ashworth (Lingfield, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordigers: A. Schmitt en A. Waisse, avocats)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

— De onderhavige zaak voegen met die welke op 19 februari 2019 is ingeleid door Salvador Garriga Polledo en 45 anderen tegen het Europees Parlement (zaak T-102/19) op grondslag van artikel 68 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, wegens verknochtheid van deze twee zaken;

— zo nodig, bij wege van maatregelen tot organisatie van de procesgang of maatregelen van instructie, het Europees Parlement bevelen de adviezen over te leggen van de juridische dienst van het Europees Parlement van 16 juli en 3 december 2018, onder voorbehoud van de precieze datum, maar in ieder geval van vóór de vaststelling van het besluit van het Bureau van het Parlement van 10 december 2018 tot wijziging van de bepalingen ter uitvoering van het Statuut van de leden van het Europees Parlement (PB 2018, C 466, blz. 8; hierna: „uitvoeringsbepalingen”);

— voornoemd besluit van het Bureau van het Parlement van 10 december 2018 tot wijziging van de bepalingen ter uitvoering van het Statuut van de leden van het Europees Parlement nietig verklaren, voor zover het artikel 76 van de uitvoeringsbepalingen van het Statuut van de leden wijzigt (overwegingen 5 en 6 en artikel 1, lid 7, en artikel 2 ervan voor zover het betrekking heeft op dat artikel 76), dan wel voor zover daarbij een heffing van 5 % wordt ingesteld op de vanaf 1 januari 2019 opeisbare pensioenen, dan wel, indien voornoemde onderdelen niet kunnen worden gescheiden van de rest van de bestreden handeling, het voornoemde besluit in zijn geheel nietig verklaren;

— het Parlement verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vijf middelen aan.

1. Onbevoegdheid ratione materiae van het Bureau

- ten eerste is de bestreden handeling vastgesteld in strijd met het Statuut van de leden van het Europees Parlement dat is aangenomen bij besluit van het Europees Parlement van 28 september 2005, 2005/684/EG, Euratom (PB 2005, L 262, blz. 1) (hierna: „Statuut”). De bestreden handeling is met name in strijd met de bepalingen van artikel 27 van het Statuut, op grond waarvan „de verworven rechten en aanspraken” blijven bestaan;
- ten tweede voert de bestreden handeling een belasting in door een speciale heffing in te stellen van 5 % van het nominale pensioenbedrag, terwijl het invoeren van een belasting volgens artikel 223, lid 2, VWEU niet onder de bevoegdheid van het Bureau valt.

2. Schending van wezenlijke vormvoorschriften

- ten eerste heeft het Bureau de bestreden handeling aangenomen zonder de voorschriften van artikel 223 VWEU te eerbiedigen;
- ten tweede is de bestreden handeling onvoldoende gemotiveerd, en schendt deze dus de motiveringsplicht van artikel 296, tweede alinea, VWEU, en artikel 41, lid 1, onder c), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3. Schending van verworven rechten en aanspraken en van het vertrouwensbeginsel

- ten eerste schendt de bestreden handeling de verworven rechten en aanspraken die voortvloeien uit zowel algemene rechtsbeginselen als het Statuut, dat uitdrukkelijk bepaalt dat deze „in volle omvang” blijven bestaan (artikel 27);
- ten tweede schendt de bestreden handeling het vertrouwensbeginsel.

4. Schending van het evenredigheidsbeginsel en de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie

- ten eerste staan de inbreuken op de rechten van de verzoekende partijen niet in verhouding met de door de bestreden handeling nagestreefde doelen;
- ten tweede moet de bestreden handeling nietig worden verklaard wegens schending van de beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie.

5. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het ontbreken van overgangsmaatregelen

- ten eerste schendt de bestreden handeling het rechtszekerheidsbeginsel omdat daaraan op onregelmatige wijze terugwerkende kracht is toegekend;
- ten tweede schendt de bestreden handeling het rechtszekerheidsbeginsel omdat daarin geen overgangsmaatregelen zijn vastgesteld.

Beroep ingesteld op 1 maart 2019 — Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals/EUIPO — Dalmat (LaTV3D)**(Zaak T-135/19)**

(2019/C 148/56)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, SA (Barcelona, Spanje) (vertegenwoordiger: J. Erdozain López, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Stéphane Dalmat (Parijs, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk LaTV3D — inschrijvingsaanvraag nr. 1 5 630 833

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 13 december 2018 in zaak R 874/2018-2

Conclusies

— vernietiging van de bestreden beslissing;

— verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

— schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 28 februari 2019 — Souruh/Raad**(Zaak T-137/19)**

(2019/C 148/57)

*Procestaal: Frans***Partijen**

Verzoekende partij: Souruh SA (Damascus, Syrië) (vertegenwoordiger: E. Ruchat, advocaat)

Verwerende partij: Raad van de Europese Unie

Conclusies

- verzoeksters beroep ontvankelijk en gegrond verklaren;
- bijgevolg de Europese Unie veroordelen tot vergoeding van alle door verzoekster geleden schade waarvan het bedrag ex aequo et bono zal worden vastgesteld door het Gerecht;
- subsidiair, een deskundige benoemen om de volledige omvang te bepalen van de schade die is geleden door verzoekster;
- de Raad verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster een primair en een subsidiair middel aan die in wezen identiek zijn aan of overeenkomen met de middelen die zijn aangevoerd in zaak T-55/19, Cham Holding en Bena Properties/Raad.

Beroep ingesteld op 14 februari 2019 — WH/EUIPO

(Zaak T-138/19)

(2019/C 148/58)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: WH (vertegenwoordiger: E. Fontes Vila, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Conclusies

- vaststellen dat er geen gronden waren om het door de verzoekende partij aangetekende bezwaar af te wijzen;
- de verzoekende partij de rechtmatig verdiende bevordering met terugwerkende kracht en met alle daaraan verbonden gevolgen toekennen

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beslissing van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie om de verzoekende partij niet te bevorderen in het kader van de bevorderingsronde voor het jaar 2018.

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij als enige middel aan dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, omdat zij geen verweer heeft kunnen voeren.

Beroep ingesteld op 4 maart 2019 — Sabo e.a./Parlement en Raad

(Zaak T-141/19)

(2019/C 148/59)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Peter Sabo (Tulčik, Slowakije) en zes andere verzoekende partijen (vertegenwoordiger: R. Smith, solicitor)

Verwerende partijen: Europees Parlement en Raad van de Europese Unie

Conclusies

De verzoekers verzoeken het Gerecht de bepalingen van richtlijn (EU) 2018/2001 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾ nietig te verklaren voor zover op grond van die bepalingen uit bosbiomassa gewonnen energie kan worden meegeteld voor de in artikel 29, lid 1, genoemde doeleinden, namelijk a) het bijdragen aan het gemeenschappelijke streefcijfer voor 2030, b) het meten van de naleving van de verplichtingen tot het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen, en c) het in aanmerking komen voor financiële steun.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekers twee middelen aan.

1. Eerste middel: richtlijn 2018/2001 schendt artikel 191 VWEU omdat zij nalaat om de kwaliteit van het milieu te behouden, te beschermen en te verbeteren, de gezondheid van de mens te beschermen en natuurlijke hulpbronnen behoedzaam en rationeel te gebruiken. De richtlijn streeft niet naar een hoog niveau van milieubescherming, laat na om schade te herstellen aan de bron, past het voorzorgsbeginsel niet toe en doet de vervuiler niet betalen. Zij gaat ook voorbij aan beschikbare wetenschappelijke informatie betreffende de gevolgen van brandende bosbiomassa voor de klimaatverandering.
2. Tweede middel: richtlijn 2018/2001 schendt een groot aantal rechten van de verzoekers (die zijn neergelegd in de artikelen 7, 10, 14, 17, 22, 24, 35 en 37 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), die universeel zijn en moeten worden geëerbiedigd ten aanzien van verzoekende partijen uit de Unie en van buiten de Unie. Deze schendingen kunnen onmogelijk worden gerechtvaardigd omdat de bepalingen van de betwiste richtlijn welke die rechten schenden niet noodzakelijk zijn of rationeel verbonden zijn met de milieubeschermingsdoelstellingen van de Unie, maar integendeel daarmee in strijd zijn.

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2018/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen (PB 2018, L 328, blz. 82).

Beroep ingesteld op 1 maart 2019 — Nosio/EUIPO — Passi (PASSIATA)

(Zaak T-142/19)

(2019/C 148/60)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Nosio SpA (Mezzocorona, Italië) (vertegenwoordigers: J. Graffer en A. Ottolini, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Passi AG (Rothrist, Zwitserland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk PASSIATA — inschrijvingsaanvraag nr. 14 593 123

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 23 november 2018 in zaak R 927/2018-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van tegenpartijen in de kosten van de onderhavige procedure.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 2 maart 2019 — Solar Ileias Bompaina/Commissie

(Zaak T-143/19)

(2019/C 148/61)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Solar Ileias Bompaina AE (Athene, Griekenland) (vertegenwoordigers: A. Metaxas en A. Bartosch, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

- de bestreden handelingen van de Commissie nietig te verklaren, namelijk besluit C(2018) 6777 final van 10 oktober 2018 voor zover daarin de bij de Commissie ingediende klachten in zaak SA.41794 worden verworpen, meer specifiek alleen de punten 111 tot en met 121 van dat besluit, alsmede de brief van 8 februari 2019 (B.2 VI/MJ/mkl D*2019/019026), en

— de Commissie te verwijzen in de kosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster als enig middel schending aan van haar procedurele rechten door het ontbreken van een definitie van het relevante referentiesysteem als premisse voor het beoordelen van de materiële selectiviteit van de bestreden maatregel, de onjuiste beoordeling van de tijdens de administratieve procedure aan de Commissie medegedeelde feiten met betrekking tot de vergelijkbaarheid van producenten van hernieuwbare energie en energieleveranciers, de onjuiste juridische analyse van het criterium van vergelijkbaarheid, die moet worden verricht bij de beoordeling van de materiële selectiviteit van de bestreden maatregel, de ontoereikende motivering die ten grondslag ligt aan het duidelijk gebrek aan een zorgvuldige beoordeling, evenals een onjuiste beoordeling van de kwestie wegens een onjuiste toepassing van de aangehaalde rechtspraak.

Beroep ingesteld op 6 maart 2019 Flovax/EUIPO — Dagniaux en Gervais Danone (GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923)

(Zaak T-147/19)

(2019/C 148/62)

Taal van het verzoekschrift: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Flovax Sàrl (Doncols, Luxemburg) (vertegenwoordiger: C.-S. Marchiani, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Dagniaux (Roubaix, Frankrijk), Compagnie Gervais Danone (Parijs, Frankrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep, Compagnie Gervais Danone

Betrokken merk: Uniebeeldmerk GLACIER DAGNIAUX DEPUIS 1923 in de kleur „tekst en verf: Pantone blauw nr. 302; achtergrond: Pantone nr. 1 205c (crème)” — Uniemerk nr. 896 480

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 18 mei 2018 in zaak R 2210/2016-1 en R 2211/2016-1

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

— de beslissing van de eerste kamer van beroep van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie van 18 mei 2018 in de zaken met de nrs. R 2210/2016-1 en R 2211/2016-1 te herzien;

- het door FLOVAX bij de kamer van beroep van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie ingediende beroep R2211/2016-1 ontvankelijk te verklaren;
- beslissing nr. 10417 C van de nietigheidsafdeling, die is vastgesteld krachtens artikel 55, lid 1, van verordening nr. 207/2009 betreffende het Uniemerk, ter afdoening van de op 22 oktober 2015 ingestelde vordering van Compagnie Gervais Danone tot vervallenverklaring, te vernietigen en deze vordering tot vervallenverklaring in haar geheel af te wijzen;
- Compagnie Gervais Danone te veroordelen tot betaling aan de merkhouders van de vernietigingstaks en de kosten van vertegenwoordiging, vastgesteld op basis van het in [regel] 94 van [de uitvoeringsverordening] vermelde maximumtarief.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 70 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van het beginsel van hoor en wederhoor;
- onjuiste rechtsopvatting van de kamer van beroep bij de beoordeling van de voorwaarden voor niet-ontvankelijkheid van het bij haar ingestelde beroep.

Beroep ingesteld op 12 maart 2019 — Koenig & Bauer/EUIPO (we're on it)

(Zaak T-156/19)

(2019/C 148/63)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Koenig & Bauer AG (Würzburg, Duitsland) (vertegenwoordigers: B. Reinisch, B. Sorg en M. Ringer, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk we're on it — inschrijvingsaanvraag nr. 16 983 066

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 16 januari 2019 in zaak R 1027/2018-1

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen en aldus wijzigen dat de beslissing van het EUIPO van 23 april 2018, waarbij inschrijvingsaanvraag nr. 16 983 066 is afgewezen, wordt vernietigd en de inschrijvingsprocedure voor Uniemerkaanvraag nr. 16 983 066 wordt voortgezet en dat de beroepstaks aan verzoekster (aanvraagster) wordt terugbetaald;

— het EUIPO verwijzen in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 94, lid 1, eerste zin, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 94, lid 1, tweede zin, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beschikking van het Gerecht van 1 maart 2019 — Baradel e.a./EIF

(Zaak T-507/16) ⁽¹⁾

(2019/C 148/64)

Procestaal: Frans

De president van de Negende kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 226 van 3.8.2013 (zaak aanvankelijk ingeschreven bij het Gerecht voor ambtenarenzaken van de Europese Unie onder nummer F-51/13, en op 1 september 2016 overgedragen aan het Gerecht van de Europese Unie).

Beschikking van het Gerecht van 15 februari 2019 — Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO — New York Mercantile Exchange (NYMEX BRENT)

(Zaak T-760/18) ⁽¹⁾

(2019/C 148/65)

Procestaal: Engels

De president van de Achtste kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 93 van 11.3.2019.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)

ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL